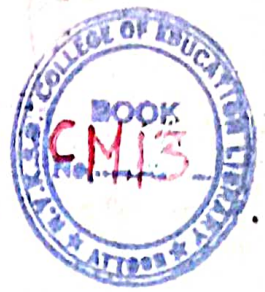

13

**THE N. V. K. S. D. COLLEGE
OF
EDUCATION**

ATTOOR

K. K. Dist.

MAGAZINE

Volume XIX

1982

CM13

EDITORIAL BOARD

Patron:

Prof. K. P. RAMACHANDRAN NAYAR

Chief Editor:

Thiru. S. SATHIAMOORTHY

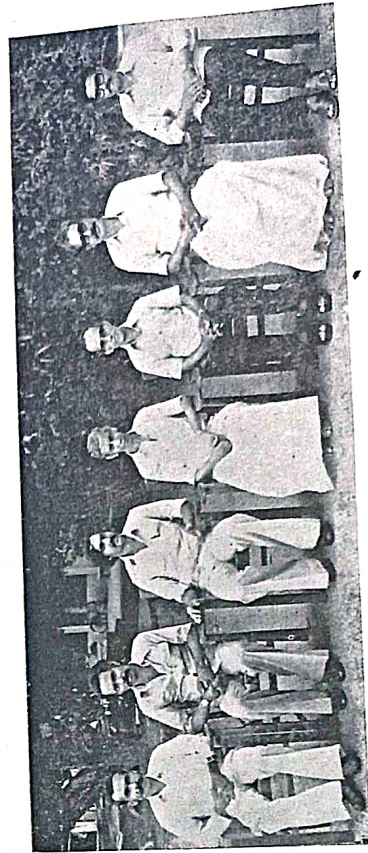
Student Editors:

1. Tmt. R. KRISHNA SULOCHANA (English)
2. Thiru. J. DENSON (Tamil)
3. " G. PUSHPANGADAN (Malayalam)

SHIBDIN S.P.

1984

MANAGING COMMITTEE

Left to Right: M/s P. Madhusoodanan Nayar, C. K. Rajasekharan Nayar, K. Mohanan Nayar (Secretary),
K. Gangadharan Nayar (President), Prof. K. P. Ramachandran Nayar (Principal),
A. Krishnan Nayar (Vice-President), E. Punnarikakshan Nayar.

OUR PRINCIPAL

Prof: K. P. RAMACHANDRAN NAYAR M.A. (His:); M.A. (Soc:); M.Ed.

Contents

Sl No.	Title	ENGLISH	Author	Page
1.	Editorial notes			
2.	Principal's Report			
3.	What is our life		R. Krishna Sulochana	2
4.	The other side of the Semester system		A. Krishnan	3
5.	A fresh look at on the Nagar Amman Shrine Nagercoil		G Hudson	5
6.	Teacher Education		T. Jepron	7
7.	The wonderful period of Experience in B. Ed. Course		T. Vijayakumari	9
8.	An unforgettable Night		P. Mahalekshmi	11
9.	A Woman's wit		J. Denson	14
10.	On leaving the College		M. Mercy	17
11.	Eduction down the past Two Centuries		R. M. Celin Rajathi	19
12.	Rome was not built in a Day		R. Ida	22
13.	Stop this Distruction		R. Vasantha	23
14.	Sad Poor and Rich,		M. Rajaseharan	25
15.	Riddles		T. Sobhitha Raj	26

TAMIL

1.	காற்றினிலே கண்டேன் கற்புருவை -	P. Mahalekshmi	1
2.	விழிப்பு -	R. Krishna Sulochana	3
3.	பாரதத்தின் தலைநகரில் -	N. Vasantha Sheela	7
4.	பிரம்மன்படைத்த அழகுபெண் -	D. Eliyas	9
5.	கற்புக்கரசி -	Edwin Daniel	11
6.	தூது ஒன்றுசொல்வாயா? -	M. K. Christy Bebula	12
7.	அந்தசந்திப்பு நிகழாவிட்டால் -	S. Vijaya Mohan	13
8.	1982 - ம் சிரிக்குமோ ? -	K. Devaraj	16
9.	தனிப்பயணம் -	C. Christudas	17
10.	உலகில் உண்டா? -	T. Dorish Bai	18

MALAYALAM

1.	വിട	കെ. പി. വിജയകുമാർ	1
2.	വാക്കുകളുടെ അസ്സമയം	കെ. പി. വിജയകുമാർ	2
	Report of the Athletic Association		

Editorial Notes

It is with immense pleasure that we present before you the nineteenth volume of our college magazine.

Education in India is one of hope and despair. We have enough human and natural resources. It is through education, we aim to raise the standard of living, so that the evils of illiteracy, poverty and sickness may be eradicated and there may be perfect bliss and peace in our mother land. It is only good education that can help the country to achieve these. Efforts are being taken to make education a powerful tool of social, economic and cultural change - 'to increase productivity, achieve social and national integration, accelerate the process of modernisation and to cultivate social, moral and spiritual values'. The role of Colleges of Education to achieve these aims cannot be neglected.

We have tried our best to include in this issue as many articles as possible. We do not claim that the articles included are of high standard.

We are greatly indebted to our dear Principal, Prof. K. P. Ramachandran Nayar for his kind guidance and timely help in bringing out this magazine in the present form.

We whole heartedly thank the members of the teaching faculty, the students, the contributors of advertisements and M/s Rajan Press, Neyyattinkara for their Co-operation to bring out this magazine in time.

We wish all success in the coming examination.

S. Sathiamoorthy,
Chief Editor
For the Editorial Board.

The Nineteenth Annual Report of the College Presented on the College Day Meeting Held on Wednesday 17th March 1982.

Distinguished Chief Guest of the Day; the President; Secretary and Members of the Managing Committee; Faculty Members; Dear Trainees; Ladies and Gentlemen,

It is my privilege to extend a cordial welcome to all those who are present here for the Nineteenth College Day Celebrations. Now it is my duty to present before this gathering the Annual Report of this College for the year 1981-82.

This year the College reopened on 15th June with a strength of 100, 28 men and 72 women students. At present the College offers B. Ed. Degree course in 5 Subjects. Next year we intend to start a new Department of Physical Science and steps are also taken to start M. Ed. course.

The structure of the staff pattern did not have any change except the long leave taken by Thiru K. M. Simon to join in a foreign assignment. In all matters the members of the teaching and non-teaching staff extended their heartiest co-operation, and I take this opportunity to thank all of them.

In the University Examination results of the previous year out of 128 students presented for the B. Ed. degree, 102 passed 70 of them securing First classes in Theory and 27 in Practical. The percentage of pass is 83.

The intensive teaching practice was given to the trainees for 3 weeks in different neighbouring schools. Provisions were made for observing sufficient model classes, observation lessons and criticism lessons. Now I thank the Heads of all those schools for their co-operation and valuable services.

The College Association elected Thiru T. Jepron as Chairman and C. Purushothama Sagar as Secretary. The Association was inaugurated on 28th July by Rev. Fr. C. M. George, Principal, St. Jude's College, Thoothoor. A number of meetings were organised under the auspices of the Association and a few among the prominent speakers are Prof. L. C. Thanu, Prof: V. Ponnuswamy, Prof: K. Vasudev, and Prof: N. Padmanabhan, The Games Captains of this year are Thiru T. Manohara Justus and Selvi

K. Vasanthakumari Amma. The Magazine Editors are Thiru G. Puspangathan for Malayalam section Thiru J. Denson for Tamil section and Selvi R. Krishna Sulochana for English section.

The Community Camp was organised at Vivekananthapuram, Capecomorin, from 25th January to 30th January. The programmes organised in the Camp helped a long way to bring out the innate talents of the students.

The General Study Tour for this academic year was conducted to all important places of North India. Field Trips were conducted to many important places of Tamil Nadu and Kerala.

The Annual Sports Meet was held on 25th and 24th February. Thiru S. Vijayakumaran Nair and

Selvi K. Christy Bebula Kumari were declared individual Champions for men and women. The Red House for women and Tagore House for men were adjudged as the best houses. The Department of Physical Education also organised a number of intramural tournaments.

Before concluding this report, I take this opportunity to thank all our well wishers and friends. I may be failing in my duty if I do not express my thanks to the President, the Secretary and other members of the Management for their co-operation and interest they are taking in the development of this Institution.

Now, I thank all my trainees and wish them success in all walks of life. May the God Almighty shower upon us His choicest blessing.

PRINCIPAL

What is our Life ?

R. Krishna Sulochana

'Whom am I' and 'What is life' are the questions remain unanswered from time immemorial. This is modern man's search of self identity. If we push aside the vast arrays of literature we will find various interpretations about life. Sometimes it is very unpleasant to see the naked truth about the real worth of our mortal life. Shakespeare considers,

"We are such stuff as dreams are made of
And our little life is rounded
with a sleep".

"All the world is a stage and
All men and women mere-
players
They have their exits and
entrances" and
"Life is a tale told by an idiot
Full of sound and fury-
signifying nothing"

From the words of this literary colossus the littleness of our life is unveiled. But certainly above these mere acting and existing, something is hidden like the strawberry grows underneath the nettle for man is a wonderful piece of work.

Do we ever try to find out the hidden thing? Definitely 'No'. Human mind is diverted and misled by the glow and glitter of the world. It is filled with sick hurry and divided aims. And extravagantly words are spent without realising that. "Words are like leaves and where they most abound, much fruit of sense beneath is rarely found"

What is the hidden rather immortal aspect within us? Can't we guess? We can get the answer in no time. We are endowed with a pretty little Soul which is immortal.

Why are we endowed with Soul which is the Geevatma, a part of Paramatma? Is it for merely to exist as an unfeathered two legged thing? Or Is it for insulting, humiliating and conspiring against others? Never, Never for it. It is to respect others, not merely through words but their individuality This in turn is the respect to our Soul and equal to respect the Almighty.

Since we have a trait of the over Soul it is our duty to realise that, one Unseen Force is functioning us,

K. Vasanthakumari Amma. The Magazine Editors are Thiru G. Puspangathan for Malayalam section Thiru J. Denson for Tamil section and Selvi R. Krishna Sulochana for English section.

The Community Camp was organised at Vivekananthapuram, Capecomorin, from 25th January to 30th January. The programmes organised in the Camp helped a long way to bring out the innate talents of the students.

The General Study Tour for this academic year was conducted to all important places of North India. Field Trips were conducted to many important places of Tamil Nadu and Kerala.

The Annual Sports Meet was held on 25th and 24th February. Thiru S. Vijayakumaran Nair and

Selvi K. Christy Bebula Kumari were declared individual Champions for men and women. The Red House for women and Tagore House for men were adjudged as the best houses. The Department of Physical Education also organised a number of intramural tournaments.

Before concluding this report, I take this opportunity to thank all our well wishers and friends. I may be failing in my duty if I do not express my thanks to the President, the Secretary and other members of the Management for their co-operation and interest they are taking in the development of this Institution.

Now, I thank all my trainees and wish them success in all walks of life. May the God Almighty shower upon us His choicest blessing.

PRINCIPAL

What is our Life ?

R. Krishna Sulochana

'Whom am I' and 'What is life' are the questions remain unanswered from time immemorial. This is modern man's search of self identity. If we push aside the vast arrays of literature we will find various interpretations about life. Sometimes it is very unpleasant to see the naked truth about the real worth of our mortal life. Shakespeare considers,

"We are such stuff as dreams are made of
And our little life is rounded
with a sleep".

"All the world is a stage and
All men and women mere-
players
They have their exits and-
entrances" and
"Life is a tale told by an idiot
Full of sound and fury-
signifying nothing"

From the words of this literary colossus the littleness of our life is unveiled. But certainly above these mere acting and existing, something is hidden like the strawberry grows underneath the nettle for man is a wonderful piece of work.

Do we ever try to find out the hidden thing? Definitely 'No'. Human mind is diverted and misled by the glow and glitter of the world. It is filled with sick hurry and divided aims. And extravagantly words are spent without realising that. "Words are like leaves and where they most abound, much fruit of sense beneath is rarely found"

What is the hidden rather immortal aspect within us? Can't we guess? We can get the answer in no time. We are endowed with a pretty little Soul which is immortal.

Why are we endowed with Soul which is the Geevatma, a part of Paramatma? Is it for merely to exist as an unfeathered two legged thing? Or Is it for insulting, humiliating and conspiring against others? Never, Never for it. It is to respect others, not merely through words but their individuality This in turn is the respect to our Soul and equal to respect the Almighty.

Since we have a trait of the over Soul it is our duty to realise that, one Unseen Force is functioning us,

a silent observer is beside us and above all He is within us. But at times of distress we forget everything and pessimistically decide life is a misery. May be the stark realities are stranger than fiction. But with a little patience and trust in God, we can feel the difficulties vanishing.

We can accept the fact that life is an act, but it is well designed and pre-planned by the greatest artist, the Creator. What have we done for him in our life? He requires nothing more than a sincere Soul, dipped in love. If we devote

at least two minutes per day, it is the best tribute for him. Then we can realise the smallness of the difficulties and our triumph over them. Thus when God is with us, within us how can be our life unworthy.

So we can conclude that life is not something to be disgusted with. It is a journey guided by a great master. If we follow him with reverence the journey will be pleasant. For a successful life we should do our best. God will do the rest!

With Best Compliments of-

DEVI TALKIES

MARTANDAM

PHONE 366

THE OTHER SIDE OF THE SEMESTER SYSTEM

A KRISHNAN, Asst. Prof. of English

The much-hailed semester system has an unsavoury other side which is not generally projected in its proper perspective. It is true that it helps to increase the pass percentage to an enormous extent with an incredibly wider first divisions. But little attention is paid to the awfully deteriorating standard of education, which is the real situation behind this semester puppetry. If the purpose of the semester system is to produce more would-be educated people irrespective of their educational scoring at a standard level, it may have its green signal to pass on. But those who have a real interest in the field of education to keep up its dignity and utility cannot shut their eyes at the adverse development of things arising as a result of this system. To increase the number of educated persons without fulfilling the basic requirements essentially needed for the same is, in reality, a gross shame!

Education in a hurry.

It is oft claimed that one of the advantages of the semester system is to finish the study on a compartmental basis instead of learning the whole portions at a stretch. This

arrangement, in practice, proves to be more arduous than convenient. Students have to undergo the burden of preparing for the examinations twice in a year instead of once. This really augments the difficulties of teachers and students. Teachers are busy to finish portions in a hurry and students are also rash in girding up their loins to overcome the examination hurdle. On the whole, semester has made education a process of high-speed mockery.

Many Universities experience difficulties in evaluation, tabulation, publication of results in time, scrutiny, sending mark-sheets in time and similar works requiring careful handling. The duplication of the same work twice in a year instead of once means adding the same difficulties once again.

Intentional assessment:

Any sensible person can easily discern that the internal assessment under the new semester system has, undoubtedly, turned out to be an intentional assessment in every college with the intention of keeping its results distinctly top-notch. This result-making scramble prevalent

in every college at present, leading it to adopt an unjustifiable subjective and exaggerated internal assessment scheme, degrading it to the level of a ridiculous fanfare! It is high time to bridle this unhealthy development in the realm of education, giving a clean sweep to the semester imbroglio forth with in right earnestness. A comparative study and research in the results of the various colleges under the non-semester and semester schemes in the past and the present would clearly show the gulf of difference in the pass percentage as well as in the first divisions obtained by, or better, offered to the students.

Scrap it offhand!

In consideration of the matter in detail, men of impartial judgment cannot accept the semester as a better system of education. If any one makes a claim for it, the intention would be to make gains in education by short cuts, paving the way for him and his dud kith and kin to pass, especially to come off with flying colours without really being deserving of it. Hence, in order to make education worthy and meaningful, it is inevitable, to scrap semester off hand!

With the best compliments from:

N. B. ELECTRICAL STORES

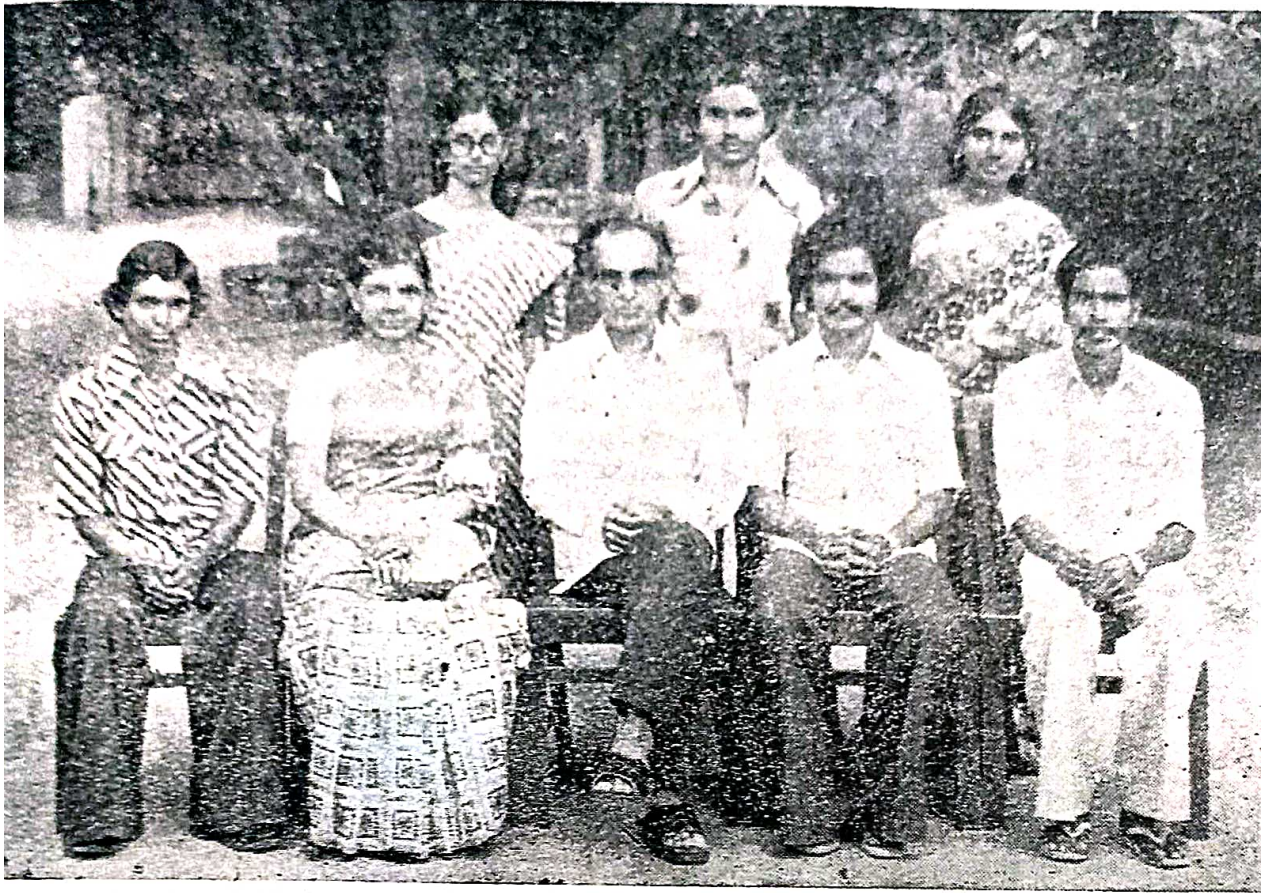
MAIN ROAD, MARTANDAM

Govt: Licensed Wiring Contractors

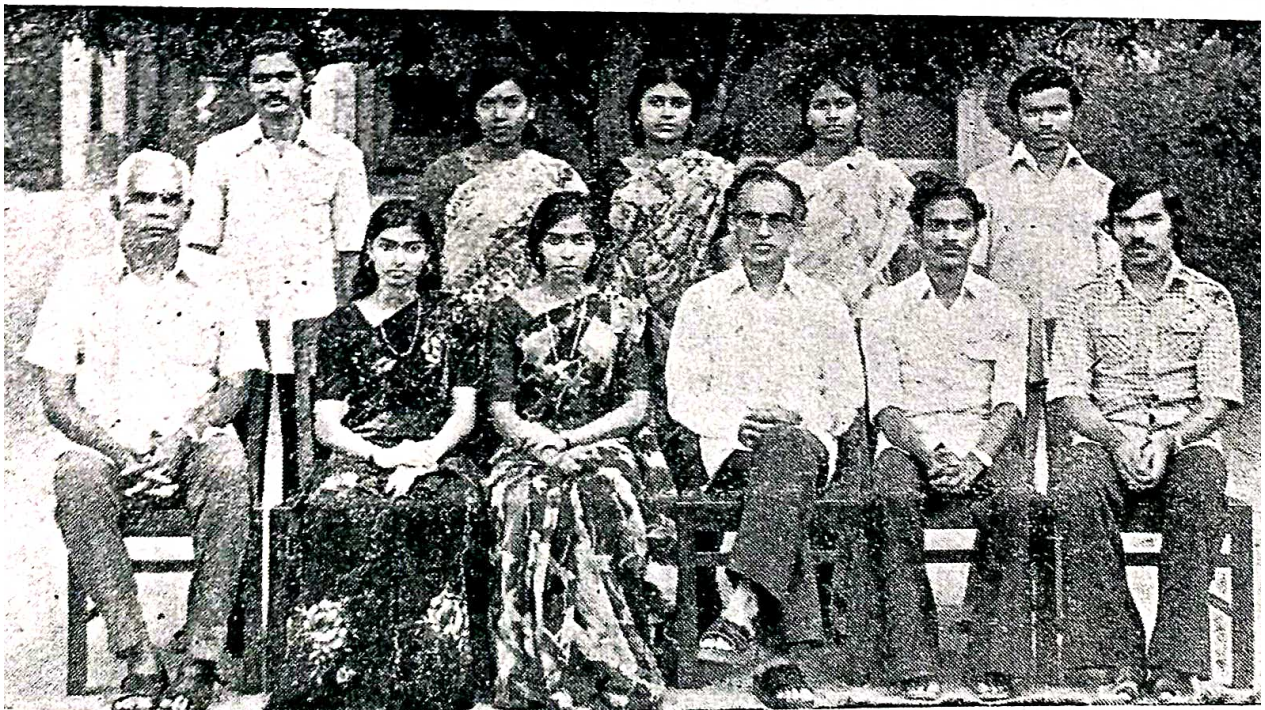
Authorised Dealers for
 Philips Radios, Transistors,
 Yelco Mixies and
 ORIENT TABLE & CEILING FANS

EDITORIAL BOARD

EXECUTIVE COMMITTEE

ATHELETIC ASSOCIATION

A FRESH LOOK AT ON THE NAGAR AMMAN SHRINE - NAGERCOIL

G. HUDSON, Assistant Professor.

The Hindu shrine, situated at the present Nagercoil is an ancient temple of great historic importance. In days of old Nagercoil was a part of Kottar, a thriving centre of trade in the princely state of Travancore. The town of Kottar has now been developed into Nagercoil. The afore-said temple was the most important temple in the town of Kottar. It was the second largest town in the princely state from very remote past and was mentioned as a 'Metropolis' by Plotemy and Pliny in the early Christian Era.

Kottar was first under the Pandyas and then under the Cholas who subjugated the Pandya kingdom and again under the Pandyas, when they threw off the Chola yoke and it was finally subjugated by the early kings of Travancore and made a part of their country.

It was Parantaka I, at first conquered Madura and extended his kingdom upto cape comorin. His stay was only temporary. But his successor, Raja Raja the Great (A D. 985-1013), organised the conquered country into separate provinces and named them after one or other of his surnames. Kottar then came

to be styled 'Mummudi Chola Nallur' (the fine town of the Chola king, who wore the three crowns of Chola, Chera and Pandya). It was during the reign of his successor Rajendra, that his viceroy, later on known as Kerala Rajah, with the above temple in 1020 A. D., corresponding to the second century of the Malabar era. The temple was considered so important that a whole village comprising a wide area was gifted by the emperor for the maintenance of the temple and the village itself was named Rajendra Chola Nallur.

The several taxes then current, which were paid to the temple are mentioned in an inscription in the prakara of the temple. During the time of his successor, Jatavarman Sundara Chola Pandyan (A D. 1020 to 1048), seven inscriptions are recorded in the temple and from there, it may be seen that the temple grew more and more important so that several chiefs vied with one another in making gifts to it. Among them was one Vishnu Vandhana Maha Rajah of Chalukya dynasty, who also appears to have been a vassal of the Chola king. The gifts were for special pujas and worship.

including perpetual lamps, fed with ghee. Also two village assemblies seem to have assigned lands to the temple. The temple gives in this manner a Chronological account of the Chola kings and of their conquests and achievements. The most important inscription was that of the famous Kulotunga I (A. D. 1070-1119). His several achievements and conquest are serially mentioned including the gift to the temple of a wide portion of territory, under definite boundaries, comprising a village also. The gift was free of all taxes due to the Empire. This inscription is having great historical importance, giving the several conquests, made by the great king.

The gift was utilized for expenditure on different items, required for maintaining the temple in due grandeur. The land tax from the village was calculated as 59 'Kasu' and 324 'Kalams' of paddy. Besides these several other taxes are mentioned.

With the death of Kulotunga, their influence of the cholas waned and the Pandyas began to reassert their authority. But the temple, however, continued to receive proper attention

from the Pandyas also and in the year 1372 A. D. Jayavarman Parakrama Pandya renovated the temple, a fact which is recorded in an inscription in the temple.

In the confusion that followed the fall of the Pandyas and before the establishment of the Travancore sovereignty, the gifts from the kings ceased. But several private individuals continued to make offerings for such purposes, as installing God Subramanya and for the Chanting of 'Thevaram' the teaching of 'Thirugnanam' and for similar other purposes.

A true student of South Indian History will be well rewarded by making a thorough and detailed study of the several inscriptions in the temple and it is rather sad to reflect that the kings of Travancore overlooked this ancient and important temple of the Tamilians and left it in deplorable condition. At present, the temple is under the jurisdiction of the Government of Tamilnadu. It is believed that it will definitely provide ample opportunity for a scholar of historical research in modern times.

TEACHER EDUCATION

T. JEPRON

One of the conceptions of education which is the opinion of Plato that "Man cannot propose a higher and holier subject for study than education and all that pertains to education". The economic development of a nation and its prosperity mainly depend upon the quantity of natural resources and the quality of man-power resources available therein. It is education that determines the quality of men and women who come out of schools and colleges every year. This in turn depends to a large extent on the quality of teachers. Hence professional preparation of teachers assumes vital importance and great significance.

But today, unfortunately, the teacher education programmes have little relevance to the requirements of Schools and to the needs and aspirations of Society. The Schools expect a teacher to be competent to teach language subjects as well as non-language subjects effectively as the performance of the Schools is usually judged by the number of certificate holders produced by them every year. Parents and pupils too expect the same thing from him. The teaching personnel are taken to task by the authorities if the

Schools fail to secure satisfactory results in the School final examination. Hence the first and foremost requirement of a teacher is subject competence. Next comes the methodology. The teacher is expected to adopt suitable methods for increasing the knowledge of the pupils and so the percentage of passes. Apart from this the teacher is also expected to train his pupils atleast in certain cocurricular activities.

One more important factor is the teacher behaviour in the School. Much is expected from a teacher here too. The Society expect him to establish a good relationship with the School Community which includes its pupils, their parents, and his colleagues, as well as the authorities of the Education Department and the local community to which the pupils and teachers belong. It is emphasized that the teacher should be a real model to his pupils. External aspects such as the dress, manners etc. as well as certain qualities such as integrity of character, sense of judgment etc. of a teacher play a vital role in the building up of an integrated personality of the pupils.

The admission is given to the graduates in a Training College according to their subject competence. As the academic programme of training institution is felt to be heavy, training in co-curricular activities is ignored. As the emphasis is given to teaching skills, training in social behaviour is given secondary importance. In this context, a few facts should be mentioned. Programmes of teacher education should give importance to the study of psychology, which sociology and philosophy would be the practical value to School.

For the removal of these limitations of teacher education, the State Department of Education, the Department of Education in our Universities should work in close co-ordination in designing course of studies, framing the syllabi in School subjects etc. In this regard the State Board of Teacher Education has an important role to play by establishing a better report between the State Department of Education and the training institutions and giving them necessary guidance for planning teacher education for the future.

Dr: M. ROBERT M. B. B. S.

**Dr: MOSES CLINIC
MARTANDAM**

KANYAKUMARI DIST:

PHONE 369

The Wonderful period of experience in B. Ed. Course

T. VIJAYAKUMARI

The teaching practice was really a wonderful period of experience in our life at the B. Ed. training college. We were all thrilled to hear that we were to go for teaching practice even before the completion of two months since we entered the college. All of us were in great haste to prepare the notes of lessons with great care and enthusiasm. So many rough copies were written by us and were corrected by the concerned teachers.

One important aspect during this period was the preparation of aids. For the first time in our life we began to draw and paint pictures and letters on charts. Only then many of us came to know about hidden talents in us. Also we used to cut pictures from whatever magazine we came across in our home. We were wonderstruck to see our masterpieces which we had done with all our hearts. How glad when we do something by ourselves!

Our works kept us from sleep for long hours at nights. Even we spent some whole nights by drawing and painting pictures and preparing notes of lessons. But all our works seemed only play. We were anxiously waiting for the dawn of the day with some fear in our mind.

At last the day for which we were all waiting with some fear, terror and anxiety arrived. We prayed a lot before we started for school on that day. When we entered the school, we experienced a new atmosphere. The pupils were very happy to see us. They were chattering briskly and they were very eager to know which of us were going to handle classes for them.

Before entering into the class, I thought that I would feel a bit nervous. But by Heaven's Grace nothing of that sort had happened. I gained self-confidence when I met the pupils for the first time in the class. The pupils showed much interest and attended the class very enthusiastically. While I was handing the class, I asked some questions to arise their curiosity and also I asked some pupils to come and write it on the black board the pupils were eagerly and anxiously waiting for the chance to write on the black board.

The class teacher was sitting at the back of the classroom watching the class. She was a well experienced teacher. She was keenly observing the class. She gave good remarks about the lesson taught. I came out of the classroom with a

triumphant smile. I thanked the lord and gained some more self confidence after the first day.

Every class was interesting in a new way and gave some valuable experience. The innocent face of the pupils attracted me and I understood that to spend the time with the little innocent children is a great gift that God has given to human beings. The sunshine smiling faces havnted my attention.

Even students who do not have a real taste in teaching profession would surely acquire some interest in it once they undergo this experience. One can at all events show one's own little light here in this profession.

It is nice to look back and think about those good old days and also to look into the future optimistically when we could teach such pupils of sunshine smiles.

Triplex Dry Cleaners

MARTANDAM

Darning & Dyelug

With the best compliments from:

Murugan Lathe Engineering Works

MAIN ROAD

MARTANDAM

An Unforgettable Night

P. MAHALEKSHMI

It was almost dark when we reached our destination. The occupants of the house-distant relatives of ours-received us with cheerful and smiling faces. I had paid occasional visits to the same house before, but I had never been there at night time. The house was situated in the middle of a coconut grove. In front of the house there was a well, surrounded by a variety of beautiful plants full of sweet-smelling flowers. On the eastern side, a clear stream and paddy fields could be seen. Nearby there were no other houses. If you want to go to the nearby village, you will have to walk about a couple of Kilometres. At night, it was very difficult for anybody to go to the village and, that was the reason why the people in the house (the relatives of mine) used to buy all the things needed for the house hold from the shop during day time. In short, they tried to avoid going to the village at night. At night, the surroundings would be steeped into hushed silence except for the croaking of the frogs and the whirring of some night insects.

After we had our supper, myself and my younger brother who had also come with me, came out of the house only to find everything immersed in darkness. I was a

small boy of ten at that time. As you could perceive, seeing nothing but the thick mantle of darkness everywhere, I immediately retired into the house with my brother. Both of us would have been soon asleep, had not one of the members of the family informed us of a drama which was to be enacted in the village. He also pointed out that one of our uncles also would be taking up a role in the drama. The moment I heard the mention of the drama, I became a different man. My heart leaped up with joy. The tastes of people may differ in many respects. Some of you may not like to witness a drama with enthusiasm and gusto as I am. Even though my attitude towards things has undergone a slight change now as a small boy, nothing could make me happier than a drama or a cinema. On the other hand, my brother was quite a different type. If he is provided with food and a bed, he would sleep still doomsday without stirring. Above all, the dark and gloomy night made him prefer being in the house (and a sound sleep than going out to witness a mere drama).

I took all the pain to convince him of the greatness of a drama. At first he was not in a mood to

listen to me. I explained to him in a nice manner whatever occurred to my mind at that time about a drama. I hold that the opportunity of seeing a play comes only very rarely, and asked him whether he was willing to miss that chance which came our way easily. Soon I felt that he was ready to hear something about drama. I made it clear that it would never have been possible for us to enjoy the drama, had we not paid a visit to our relatives' house. Having come to know that others were to start only after an hour or so, I thought it better to leave the house as early as possible for I knew very well that my brother's mind might change at any time. Within a short time I was away from the house with my brother.

As we were walking through the paddy fields, we seemed to be the sole occupants of the world. Nobody came on our way. We could not see anything clearly due to the darkness. When we approached the stage, we felt as if we were welcomed by the colourful light and decoration. There was a big crowd in front of the stage. We both sat on the ground by the side of some unknown people. Every body was eager with fixed eyes on the curtain which, we thought, would be raised up at any time. But before the curtain went up, rain drops began to fall. I prayed to all the Gods I knew, not to allow the rain

to continue. But the Gods seemed to be very indifferent to my prayer because the rain went on increasing. Slowly, the crowd began to creep away. My brother began to murmur and find fault with me. Most of the people occupied the nearby shops and verandas, for shelter. Others went to their own houses. But we had no place to go. I lost all hopes of seeing the drama and as suggested by my brother started with him for the house of my relatives, which as you know, was not near.

Both of us were little boys. I was the elder, it was my duty to comfort my brother. But I felt that he would become angry with me because I was the outright cause of all this. Yet I felt very much for the boy who followed me silently bearing the cold and rain. When we reached the house, I thought that an end had come to all our troubles. With this hope, we knocked at the door again and again. But none came. We opened the door. We were very much afraid to stand before the house in the darkness. But there was no one to go. By this time the rain, as if it were kind towards us, stopped. As we came to the conclusion that our relatives must be seen somewhere near the stage, once again, we started. My brother almost cried. The pity and sympathy which I felt for him at that moment cannot be expressed in words. We felt as if we were in an unknown world. On our way, we came across giant-like palmyra trees

standing amidst the fields. Every thing around us appeared to be some ghost. We however, increased our pace and came near the stage. Now, the condition was somewhat good. The sky was a little clear and one or two stars were visible here and there.

The drama began. The spirit of drama got into us. We forgot the surrounding and began enjoying the drama without any trace of worry. But before long, the rain also came as if it were so eager to witness the drama. The wind began to blow violently. An announcement came that the performance was postponed to some other date. But nobody had the patience to listen to it. The spectators stood up and started going here and there. In that confused state, we were not able to find out even a single face which was known to us. The very thought of going to the house without anybody to accompany us was enough to make us tremble. But in an unknown village, how could we, two little boys, expect assistance? Rather desperately we started towards the house. We were almost shaken to the nerve, when we saw a light advancing towards us. Eventhough we heard a voice asking, "who is there?". We were not totally free from our fear. "What assurance was there to prove that it was not the voice of a ghost?" While such thoughts ran into my mind, my uncle, seen with his friends, with a mild look and sweet voice told us that he had been searching for us. The torch light in his hand showed us the way and feeling happy over the fact that we were at last safe, we resumed our way.

When we reached the house, we were given dresses to change. Soon we were comfortably asleep on a mat with which we were provided. When we woke up, I saw the beams of rising sun coming through the window falling on my face.

After we refreshed ourselves with hot coffee and tiffin, my uncle asked, "Boys! were you not afraid yester night? Did you not witness any strange vision?". We shook our heads, as nothing strange had happened. At this, my uncle described that the ghost of a young man who hanged himself used to wander at night. It was a great threat to them which prevented them from going out alone at night. O my God! Had we been told of this thing the previous night itself! I let out a deep sigh of relief after having a survey of the surrounding.

Dear Reader,

Do you expect that I would have been there for one more night? Immediately we started for home where there is no ghost to check our coming out in the night time. Yet, could I even forget the night which I experienced thus? The memories are still green in my mind. And whenever I recall to my mind that night, I feel a peculiar sensation which I could not have felt, had I experienced the same night in my youth. If I happen to come across such a night now, do you think that I would keep it in memory for ever? Numberless changes have come over me and I could feel a lot of difference between that innocent boy hood and this experienced youth.

A WOMAN'S WIT

J. Denso

VISHNU Potti was the Pujari of a temple in Kerala. He lived with his wife in a small house. He was poor. But he wanted to be charitable. Every day, he took home some stranger with him to share his food though he could not afford to do so. He thought it was his duty to share with others what he ate.

His wife LAXMI did not like this. But she was a loving wife and did not want to say anything against her husband's wishes. Many times she had to give her share of food to the guests. At such times, Laxmi had to go without any food at all.

Laxmi tried to manage the house as well as she could. Often she had to borrow rice or vegetables from neighbours. At times, she even had to beg. This cannot go on, she thought. The neighbours were getting angry with her. They did not believe she was poor; because they saw her feeding guests every day. The poor woman had nobody to help her. She went hungry for days. Life became a burden to her. At last, Laxmi felt that she could not bear it any longer. She decided to talk it over with her husband.

One night, after dinner, Vishnu Potti was about to go to bed. Laxmi went up to him and said she had

something to tell him. He was taken aback. Never before had she talked to him that way. He sat down on the bed.

Laxmi started crying. She could not speak for some time. Her husband became impatient. At last, wiping her eyes with the end of her saree she said, "We have guests everyday. It is good that we share our food with others. But have you ever cared to find out if we have enough to feed them? We are poor people and the food we have is hardly enough for us. Where shall I find food for the guests? They always get my share of the food and I am left to starve. I cannot put up with this any longer. Have pity on me, my lord, and help me. Don't invite any more guests to our home."

Vishnu Potti was shocked. How dare his wife tell him not to bring guests home? Did she not love him any longer? Perhaps, he thought, she did not know what she was saying. She had said something foolish, and maybe, she would feel sorry for it.

He called her to his side, patted her on the back and said, "Don't worry. I forgive you, your foolishness. We are doing good when we share food with others. Any sacrifice you make will be for my good. If you

because you gave your food to others you are sure to reach Heaven before I do. Have faith in God and do your duty to your husband". So saying, he lay down on his bed and was soon fast asleep.

Laxmi could not sleep a wink. She wept quietly to herself, wondering what to do. She could see no way out of her misery.

The Pujari rose next morning and went to the temple. He came home for lunch as usual with a couple of strangers. Laxmi saw them from afar, coming down the pathway. She felt miserable. Suddenly she had an idea.

Vishnu Potti and his guests reached home. He asked them to sit down while he went to have a wash. When he has gone, Laxmi took a large wooden pestle which she used to husk paddy and leaned it against the wall. After that, she lit a brass lamp and put flowers on the pestle. Then she sat before it as if in prayer, where the guests could see her. They saw her and were puzzled. It was odd to see a woman worshipping a pestle. They wanted to know why she was doing so.

They came closer to her, and stood watching her for some time. She appeared lost in prayer. Then

slowly, she lifted her head and turned to them. She looked frightened.

"Please tell us" they asked "Why do you worship this pestle?"

Tears came to Laxmi's eyes. She told them that she was not free to say anything against her husband. "It concerns you, but you must not know it," she said.

This made the guests all the more anxious to know what it was all about. "We must know if it concerns us," they said. "Promise me that you will not tell my husband" "We promise", said the guests.

Laxmi said, "My husband is a kind man. He brings guests home for food, but beats them with this pestle after he has fed them. I serve them food but I don't want anything to do with the beating. I am doing Puja before the pestle so that I may be free from the sin."

The guests looked at each other and thought it wise to leave before their host returned. When Vishnu Potti returned, he asked his wife where his guests were.

With a sad look she answered. "Forgive me my foolishness. They wanted me to give them this pestle for a gift. You know, we have only one in the house, and I told them I could not. They got annoyed and left."

Vishnu Potti was angry and shouted at his wife, "How dare you insult my guests? Give me the pestle".

He snatched the pestle from her hand and ran after the guests. The guests who were by now far down the pathway, saw the angry Pujari coming after them with the pestle.

"He is coming to beat us!" they screamed and broke into a run. They ran faster and faster. Vishnu Potti could not overtake them and he had to turn back.

The villagers saw Vishnu Potti running after his guests. They thought he was chasing them. The guests told every body that Poojari took guest home only to beat them up with his pestle. Soon the story spread far and wide. No one came to eat with Vishnu Potti any more.

And Laxmi no longer went without food.

BRILLIANT ACADEMY

(NORTH STREET, MARTHANDAM)

The Best for—

M. A. [English, History & Economics]

M. SC. [Maths]

B. A. & B. SC. [English, History, Economics & Maths]

N. B. We offer Tutions for Madurai, Annamalai; Sri. Venkateswara & Utkal Universities convenient Timings for Teachers

ON LEAVING THE COLLEGE

M. Mercy

For the past few days I have been in a pensive mood. The time has now come for me to leave the college. The thought has been bringing about strange feelings in me. This is the college to which I have been attached so much, though it is for only one year, the strange experiences I have got here.

Year after year, the teachers, the classes, friends, examinations, college functions, excursions, some important days, seminars, study-paper, Book review, camp and a million other thoughts and remembrances pass before my eyes.

How exciting these days of college life have been; the slow changes which have taken place, since I joined. new friends, recently a new teacher with what pride I looked forward to these developments. I feel as if I somehow belong here and this college is a part of me and it breaks my heart to think that I will be soon leaving this beloved college (of mine) after writing the B.Ed degree Examination.

I do not know what awaits me perhaps I will be appointed in any institution which and others of the institution may be a strange thing for me where I may be considered as a

stranger. I shall feel lost for some time. These thoughts have been exhilarating.

One thing is certain that I can never forget what I owe to this college, for whatever I am today and whatever I will be tomorrow. I shall always try to do my best; and it shall be my endeavour to bring credit to this institution.

In the eternity of time during brief period given to one, one should acquaint oneself creditably, and leave in delible traces and footsteps on the sands of time to be followed by others. I do not know how far I shall be successful in doing so.

"We do not know very much of the future
Except that from generation to generation
The same things happen again and again
Men learn little from others' experience.
But in the life of man, never.
The same time returns".

— T. S. Eliot
in "Murder in the cathedral".
"Men may come and men may go,
But I go on for ever"
— By Tennyson in
"The Brook".

How true this is in the course of the college also.

Every year many go and many come, but the college goes on. Even after leaving college, I am sure that I shall always keep in touch with the college, its authorities and pray for its further prosperous progress.

No words can express my gratitude towards the college for all that it has given to me to become a good qualified Teacher. These

thoughts come to me as the approaches for leaving the college.

May the cult of the N. V. K. S. College of Education spread far and wide and may it kindle a spark of illuminating and guiding us in the proper path to live in deeds which will manifest the Glory of Almighty God.

Visit—

Every thing in Photography

**CHANDRA
STUDIO**

MAIN ROAD,
MARTHANDAM

EDUCATION DOWN THE PAST TWO CENTURIES

R. M. Colin Rajathi

Every system of Education should be the expression of national characteristics and adopted idiosyncracies. This was however not true. Being the offspring of many races, the Indian people are divided into numberless castes and communities.

The East India company took more than a hundred years to conquer the various parts of India and unite them as one people under its rule. When the company approached the British parliament for a renewal of its charter in 1813, Sir James Stephan Hall, one of the parliament members warned them like this: "India is not a country with which one can play pranks-political, administrative or philanthropic. The English rule represents a belligerent civilization. England must be prepared to fight and civilise". So the trail for education brought by the English was a failure in the Indian soil.

Because of the warning given by Sir James, "it was determined that the enlightenment of the people of India should be an essential part of the policy of the government of India". So Mr. W Adam appointed "a committee of public Instruction" instructing it to suggest measures for the better education of the people in

useful knowledge and in the Arts and science of the west". The result was the writing of Lord Macaulay's minute endorsed in Lord Bentinck's Despatch of 7 March, 1835, usually hailed as the Charter of Indian education. It declared "The great object of the British government ought to be the promotion of European literature and science among the natives of India and the funds appropriated to education would be best employed on English Education alone".

Because of this declaration schools were established and western literature and science came to be taught. Indian leaders like Raja Ram Mohan Ray made English education popular. More over Lord Hardinge successor of Bentinck proclaimed that pupils who are educated in English schools were given public officers work.

The report of the enquiry called Wood's Despatch in 1854 made some important suggestions. Accordingly universities were to be started in every presidency in 1857. Moreover the Despatch of 1854 recommending schools for 'Recognition' and 'Grant'. By this mother tongue as a medium of instruction was completely

neglected. The Calcutta university held its first Matriculation examination in 1857 while Bombay and Madras conducted in 1859.

During the next twenty five years higher and secondary education made rapid progress due to the opening of college and high schools. Hence Lord Ripon appointed a commission under the presidency of Sir Willian Hunter in 1882. The universities Act of 1904 brought the high schools under greater control of the universities. For during a period of twenty years since 1884 the percentage of failures in the Matriculation examination was abnormally high, amounting to 80%. In 1907 just 33% candidates passed. In 1908 it went down to 17%. There was a hue and cry in the school circles and among the public and the 'Hindu' in its edition of 23-1-1908 called it 'The slaughter of the Innocent!'. So a committee was appointed under the chairmanship of Sir A. G. Bourne to suggest necessary reforms. So the S.S.L.C. scheme became popular.

In 1917 the Calcutta university appointed a commission under Sir Michael Sadler. It also suggested that the Intermediate class should be delinked from the college and be attached to the high school. In 1929 the Hartog committee following Hunter commission of 1882 called for "more diversified curricula and the diversion of more boys to

industrial careers at the end of middle school stage". Again in 1937 the Abbot-Wood Report pointed out the need for a greater variety in the education. As a result a new type of technical institution called polytechnic came into existence.

After the attainment of Independence a Secondary Education commission was appointed in 1952 under the chairmanship of Sir A. Laskshmanaswami Mudaliar. The following are the important recommendations of the Mudaliar Commission.

1. It recommended that four to five years of primary or Junior Basic Education.
2. It also says that three years of Middle, Senior Basic or Junior Secondary Education.
3. Four years of Higher Secondary Education.

Following this recommendation the Madras Government drew up a recognised scheme of 11 year school course. In the college the Intermediate course was abolished and the pre-university course of one year was started. The duration of the Degree course became three years.

The educational pattern being varied from state to state and also being irrelevant to the needs of the times the entire position was reviewed once again by the education commission presided over by

Dr D.S. Kothari in 1964-66. It found that owing to the short duration of our school course, usually 11 or 10 years. The duration of the higher secondary course is 2 years. The duration of the degree course is three years. So it is the 10+2+3 pattern which is to be implemented in Tamil Nadu. Moreover in western countries and USA, a student entering the university is expected to be 18 years of age or more.

Vocationalisation at the secondary stage can be made at two points, one at the end of class VII and other at the end of class X. Different types of vocational, courses should be introduced at the lower and higher secondary stage. This new pattern was introduced in Tamil Nadu in July 1978.

Hence candidates who do not have the aptitude for college studies can now join the vocational courses. The suggestions given by the educational commissions to improve our education is not at all satisfactory. The Radhakrishnan commission has

contributed much in the field of university Education but not in school education. The Mudaliar commission Report of 1953 failed to relate education to the life, needs and aspirations of the people. The new 10+2+3 pattern of Education was introduced in Tamilnadu to reduce our educational troubles. But there is going on some rethinking about this pattern and the courses are heavy. But this pattern of Education with some modifications here and there, can solve our educational ills. Because here is scope for self-earning after the schooling programme of 10 or 10+2 year is over. Our multitude of students will not be becoming parasites on society by asking for government white-collar jobs after sewing 10 or 10+2 pattern of education. The enriched syllabus for the high school will certainly lead to improvement in school studies. And so young India passing through our schools and colleges hereafter will certainly be equipped in every way to build a better India tomorrow.

Best Complements from:-

JOHN JOSEPH MEMORIAL HOSPITAL

KUZHITHURAI, Phone No 208

Dr. J. Nirmal Joseph M.B; B.S.

Dr. J. Jayakar Joseph M.B; B.S.

ROME WAS NOT BUILT IN A DAY

R. IDA

The city of Rome widely known for its celestial and ecclesiastical values was not out of a sudden origin lent of the relentless efforts of ordained generations from time immemorial. So even at the outset of the idiom. "Rome was not built in a day" we can conclude that it is commonly used just to impress that only by hard, continuous and sincere work we can achieve any goal and that we cannot achieve anything all of a sudden.

Thus it can be taken as a warning by those who handle matters of importance lest they destroy what is already achieved by hard work. Any decision taken in a haphazard manner have proved as failures. So Whenever we think of a matter we should not forget to analyse the pros and cons of the matter before coming to a final decision. Even from time immemorial we have heard

and read of Kings and Emperors who have failed because they take hasty and imprudent decisions.

It must be understood by those who are in the realm of affairs that by their imprudent decisions millions of people suffer unduly at the present and the whole generation for a longer and unending period rather. Even in modern times the Government which is responsible for the protection of human rights, by their so called outburst of social outlook just to please a group of people to catch popular votes so as to maintain power politics have damaged the whole economy and development. The net result is utter catastrophe at long.

So it is the foremost duty of one and all of us to think a lot before we act so that we can at least lay the foundation for a glorious world

With best compliments of:-

SARADA MEDICAL

KALIYAKKAVILAI

STOP THIS DISTRUCTION

R. Vasantha

We are wilfully destroying our forests. Our forests are dwindling so rapidly that we might soon reach the point of no return and our country and our civilization may, like many civilizations before us, be destroyed because our land became a barren desert. If we look for a scapegoat for all the ills of our country-like floods, droughts, poor crops, and all the hundreds of shortages, we find that we can blame all these on the fact that we have destroyed our forests.

Our cities are heading for a destruction which may soon become irreversible. Today we in India spend thousands of crores annually to deal with our floods and droughts caused by the continued destruction of our forests, hills and river resources. Continued deforestation has led to "sedimentation of reservoirs through monsoon runoffs". The capacity of our Nizamsagar reservoir is estimated to be already more than halved due to this.

Well-forested hills were directly responsible for preventing floods. Our rivers now flood so quickly and easily is because of the siltation of their beds. The flowing water brings down a great deal of mud with it. From the high lands: as the river reaches

the plains and slows down, this mud settles in to the bottom of the river bed. So that the bed is continuously rising all away its length, and inversely reducing its water holding capacity. This did not happen in the good old days. In those days all the hillsides were thickly forested. This meant that the roots of trees and the other vegetation were able to hold the soil in place, so that it was not washed down by the rain in little streams which later joined the rivers. The soil on the slopes remained in its place, and it was only water, and not mud, which reached the rivers.

Due to the destruction of forests, there seems to be a drying up of underground water in recent years. The canopies of trees are mainly responsible for helping to offset rainlessness and drought. Drought is the direct result of the failure of the monsoon. In a forest area the rains would hit the canopy of the trees and drip slowly down into the ground, and soak in. The rain drops would then percolate into the soil and find their way to some underground stream which would either re-surface as a spring, or be available for recharging a well. So good thick forests are our best insurance against rainlessness and drought.

The first step in the march of the desert is the cutting of trees. Roots wither and the soil they held together crumbles. Rain and wind carry the process further by carrying the loosened soil in floods or dust storms. Erosion of soil bares rock on which nothing can grow. The once fertile land turns to barren, rocky desert. History has many examples showing how cutting down forests has turned a green and prosperous land into a moonscape. When Emperor Jehangir built the castle of Nurpur, for his queen, Nur Jahan, the Light of the world, he writes in his memoirs that the forest was so thick that a bird could hardly spread its wings." Today this area is a treeless hilly country with tufts of grass and thorny bushes. Similar instances of converting forest into desert can be found in the Etawah and Agra regions of Uttar Pradesh, the Chota Nagpur plateau in Bihar and the Nilgiris in the south. The drought in the country is largely "man-made" the consequence of the reckless destruction of forests.

Destruction of forests leads to poor soil and poor crop condition. Because, the deep leaf litter which covers the forest floor is the best possible source of enriching the soil; it is after all the same compost which we make with so much care

and trouble in our garden pits. The lands which border a forest are made extraordinarily productive by the combination of coolness and underground water which the forest provides.

The fuel and wood shortages are directly related to the dwindling forests and tree cover. Even today the vast majority of the rural population and quite a large number of poor in urban areas depend on firewood for their fuel needs. As the demand will grow because of the growth of population, the supply is diminishing fast due to rampant nationwide deforestation. As long as a tree is still standing, we consider that it is "free", for it grows by itself. We do not take into consideration the cost of planting and successfully protecting a sapling from cattle etc.

Preserving the environment is of vital interest to us all as private individuals. It is not a matter the government alone must tackle. It affects the quality of life of every single individual. These are not just great abstracts, they are practical facts for which practical action can be taken. The destruction of the native vegetation should be eliminated in future.

SAD POOR & RICH

M. Rajaseharan

I am sad because... ..

There is time to live
but I am all alone
There are books
but I cannot read
There are paints and canvas
but I cannot paint
There are materials
but I cannot build
There is water
but I can not swim
There are friends
but I can not move with them.

I am poor because.....

You caused me to love you
then you went away
I learned to read
but there is no books
I learned to paint
but there are no canvas
I learned to build
but there are no materials
I learned to swim
but there is no water
I learned to move with others
but there are no friends.

I am rich because.....

I learned to love
and you are here to love
I learned to read
and there are many books
I learned to paint
and there are canvas and paint
I learned to build
and there are materials
I learned to swim
and there is a swimming pool
I learned to move with others
and you are my friends

Riddles

T. Sobitha

1. What is the city that will give you a shock ?
2. Rearrange the letters in the following list so as to spell out the names of well known flowers:
(a) Love it (b) Gild Roam (c) Slower Fun
3. What is the difference between a station-Master and a School Master?
4. Three men were under the same umbrella but none of them got wet, how did they manage it ?
5. What goes up when the rain comes down ?

(For answers see bottom .)

With best compliments from:

Hotel New Madina

MARTHANDAM

ANSWERS:-

1. Electricity
2. (a) Violet (b) Marigold (c) Sun Flower
3. One minds the train and the other trains the mind.
4. It was not raining
5. Umbrella

Rev: Fr-
C. M. GEORGE
(Principal,
S : Jude's College,
Thuthoor)

Inaugurates—

I
N
A
U
G
U
R
A
T
I
O
N

OF THE COLLEGE
ASSOCIATION

Chairman Welcomes

Secretary proposes thanks

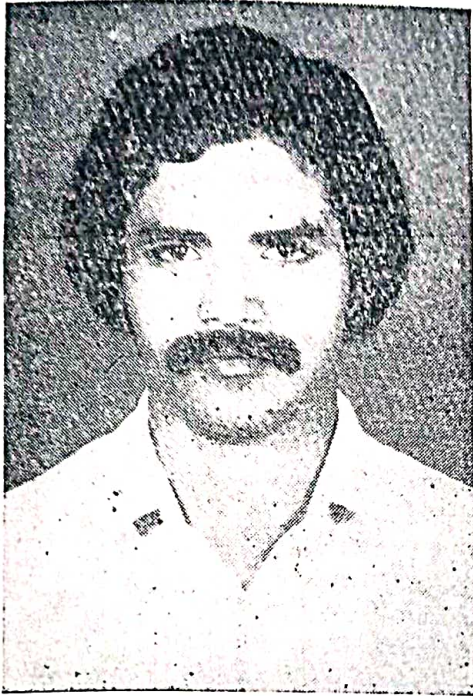
D
I
S
T
I
N
G
U
I
S
H
E
D

VISITORS

Dr. V. Sp. MANICKOM, Vice Chancellor
Chats with Principal and Students.

KANCHI KAMAKODI SWAMIKAL with the
Secretary of the Managing Committee.

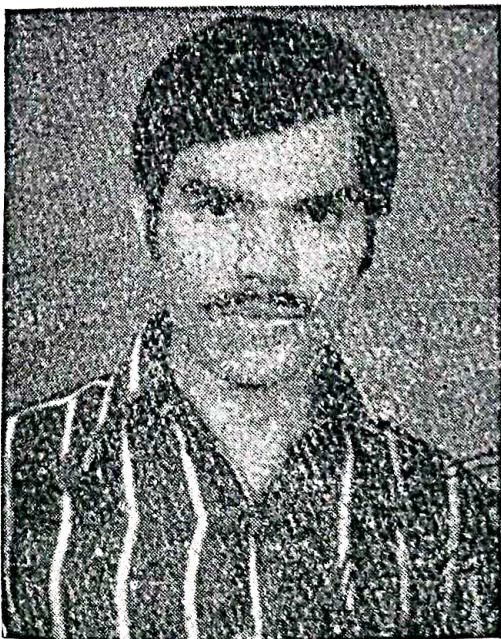

T. JEPRON
(Chairman, College Association)

C. PURUSHOTHAMA SAGAR
(Secretary, College Association)

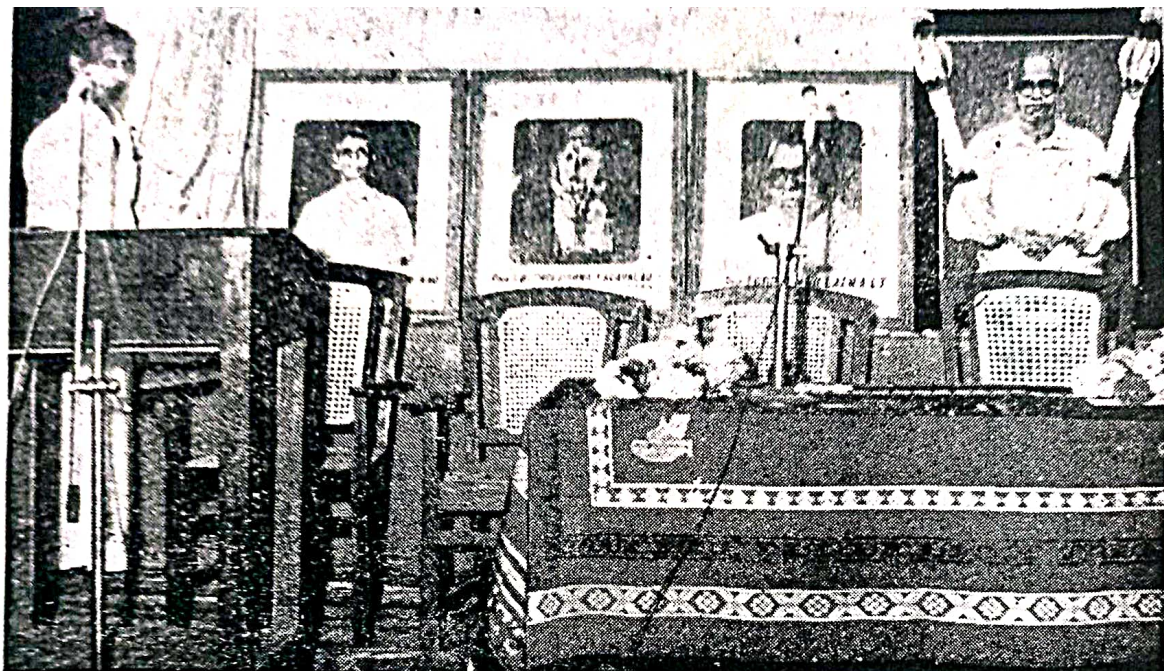
T
H
E
D
I
S
T
I
N
G
U
I
S
H
E
D

S. VIJAYAKUMARAN NAIR
(Men's Champion)

K. CHRISTI BEBULA KUMARI
(Women's Champion)

The President of the Managing Committee
Sri. K. GANGADHARAN NAYAR unveils the Portraits
of M/s K. P. RAMAKRISHNA PILLAI (founder Secretary)
T. GOPALA PILLAI, S. MUTHUKRISHNA KARAYALAR,
K. G SIVASANKARAN NAYAR (former Principals)

காற்றினிலே கண்டேன்கற்புருவை

பா. மகாலட்சுமி

1. அலைக் கரங்கள் ஆர்ப்பரிக்கும் குமரியோரம்
அமர்ந்திருந்தேன் அனறொருநாள் அந்தநேரம்
கலைகள் வளர் பூம்புகார் செல்விகற்புக்
கண்ணகியான் அங்கு வந்தாள் காற்றேயாகி
தொலைபலவும் தாண்டிவந்த தோகையாளை
துள்ளுகின்ற உள்ள முடன் பார்த்தேன் கற்பில்
மலை நிகர்க்கும் அன்னவளை வளியாக் கண்ட
மாட்சி மகூறுகின்றேன் கேட்பீர் சற்றே.
2. செங்கதிரோன் மென் ஒளிபை வீசிக் கீழ்வான்
சிவக்கவைத்த அந்நேரம் வந்த காற்றை
பங்கயம் போலான உடன் நகையாய் மின்ன
பக்கத்தில் தோழியர்கள் வாழ்த்துப் பாட
செங்கொடிபோல் துடியிடையும் துவண்டு வாட
செல்வமகன் கோவலனின் துணையான
மங்கையவள் கண்ணகியாய் கண்டேன். மிக்க
மனதினிலே பூரிப்பும் கோண்டேனங்கே.
3. ஆதவனும் மேற்கடலில் வீழ்ந்த நேரம்
அசைந்தாடி அங்குவந்த தென்றற் காற்றை
மாதவியால் மன முடைந்து மனையைநாடி
'மன்னிட்பாய்' எனக்கூறி வந்த அன்பன்
பாதமதில் ஆனந்த கண்ணீர் விட்டு
'பதறாதீர்' என்றணைத்து சிலம்பை ஈந்த
கோதையவள் கண்ணகியின் உருவில் கண்டேன்
கொடியிடையின் திருவுருவைத் தொழுது நின்றேன்.
4. வேசோடு மரங்கள்பல வீழ்த்தி நின்று
வீடுபல தூராக்கி வெற்றி நாட்டி
காரோடு கடும்புயலாய் உருவந்தாங்கி
கடலினையே சீறியெழச் செய்த காற்றை
பாரேடு பல புகழும் மதுரை மன்னன்
பாண்டியனின் அரசவையில் நீதிநாடி
"தேராத மன்ன! உன்செங்கோல் எங்கே?
தென்னவனே என்கணவன் கள்வனில்லை.

6. பொறுத்திருந்து முடிவொன்று செய்யா நேந்தே!
பொறுத்திருந்து பார்த்துவிடு என் சின்னத்தை
முறைதவறா சிபியாண்ட சோழ நட்டின
“முதுகுடியாள் கண்ணகி நான்” என்று கூறி
பெருமதுரை மாம்பழிபைத் தீயச் செய்த
பெருஞ்சினத்தின் எல்லையினில் இன்பம் கண்ட
திருவுருவம் கண்ணகியாய் கண்டு நின்றேன்
தென்னவனின் நீதியையும் கண்டேனங்கே.

கண்ணாக் கவரும் வண்ண ஜவுளிகளுக்கு !

சங்கீதா

டெக்ஸ்டைல்ஸ்
தயேட்டர் சமீபம்
கருங்கல்

Phone: 899

நகரத்தில் சிறந்தது

முயாரக் ஹோட்டல்

மெயின்ரோடு

மார்த்தண்டம்

-2-

விழிப்பு

R. KRISHNA SULOCHANA

குல்மெஹர் மரத்தின் குருமையான
நிழலில் அதன் பூக்களின் அழகில்தன்னை
மறந்திருந்த நித்யாவை நாவுலகிற்குக்
கொணர்ந்தது கூடை மணிகளைக்
கவிழ்த்துக் கொட்டினார் போன் டிரிபி
டொலி நித்யாவின் அருகில் வந்த
ஹேமா “என்ன நித்தி கனவில் உனக்கு
கவிதை ஊற்றெடுக்கின்றதோ?” என்று
கேட்டாள். பதிலுக்கு கண்களில் சிறு
சிரிப்புத்தவழ “ஆம் கற்பனையாம் தேர்
எறி கனவுலகில் எஞ்சித்து அற்புதமாய்
கண்டவற்றை அமுதொழுக்கும் இசை
நிறைந்த சொற்களில் தானமைத்து தரு
வதுதானே கவிதை எனக்குக் கற்பனை
வளம் கிடையாது. உனக்கு நிறைய
உண்டு நீ எழுதேன் ஹேமா, என்று
கூறியதும் அனைவரும் ஹேமா வைப்
பிடித்துக்கொண்டனர். பாடத்திலேயே
கவிதைவரிகளை மண்ப்படம் பண்ண
விழிபிதுங்குவள் ஹேமா.

அனைவருமாக வகுப்பிற்குள் நுழை
யவும் ஆங்கிலப் பேராசிரியை வரவும்
சரியாயிருந்தது ஷேக்ஸ்பியரின்
ஒதொல்லோவில் இயோகோவை விவ
ரிக்க விவரிக்க நித்யாவினால் நம்ப இயல
வில்லை. தானேவிரைவில் ஒரு இயே
கோவை சந்திக்கப் போவதை அறியாத
கபடமற்ற அந்த நித்தியா அதனை
விட்டு விட்டாள்.

மறுநாள் காலை யில் கேண்டனில்
அரட்டை கச்சேரியை முடித்துவிட்டு
வகுப்பிற்கு வரும் வழியில் தமிழ்
ஆசிரியை நித்யாவைக் கூப்பிட்டார்
தமிழ்த்துறை சென்ற நித்யா வரும்
வழியில் ரேணுவைக் கண்டு “வகுப்
பிற்குத் தானே வா போகலாம் ரேணு”
என்று அழைப்பு விடுத்தாள். ரேணு
“என்ன நித்தி ஹேமா எங்கே? நீ
தனியாகத்தானே வரணும் உன் கூட
வரக்கூடாதா?” என்று கேட்டுவைத்
தான். பதிலுக்கு புன்சிரிப்பாய்ச் சிரித்த
நித்யா பின் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அன்றைக்கு மதியம் வகுப்பு
முடிந்து செல்லும் போது தமிழில்
கோட்டை விட்டதற்குப் பரிசளிக்க
ஆசிரியை அழைக்க பலியாடுமாதிரி
பின்தொடர்ந்தாள் ஹேமா. மற்றவர்
களும் சாப்பிடும் இடங்களுக்குச்
செல்ல நித்தியா மட்டும் வழக்கமான
குல்மெஹர் மரத்தடிக்கு வந்தாள் இதைக்
கண்ட ரேணு, ஏன் நித்தி தனியா
வந்திட்டிருக்கே? ஹேமா இப்போ
தெல்லாம் உன்கூட வரமாட்டாவா?,
என்றாள். நித்தியா பதிலுக்கு தான்
வழக்கமான புன்சிரிப்பையே உதிர்த்தாள்
ஆனால் ரேணு அவளை விடுவதாக இல்லை
“நித்தி ஹேமாவுக்கு உன்கூட
வருவதில் விருப்பமில்லை போலிருக்கே

-3-

இந்தியாவின் அவன் சிந்துகூடத்தானே தீயமும் வஞ்சகம் உட்கொடுக்கும் கண்டவனா? என்று மேலும் கிளர்ந்து, ஆனால் நித்தியாவுக்கு மூன்றாம் உறவுகொண்டே.

அவ்வளவுதான் குளிர்ந்திருக்கிறேன். வந்துவிட்ட நித்தியா ரேணுவின் மனம் அமைதியாக இருக்கிறது என்று அறியும் நிலைத்தாய் ஆனா "மேலும் நித்தியா சம்பந்தம்" என்று குறைக்கொண்டு வந்த ரேணுவைக் கண்டதும் தான் அன்றுமேயும் நினைத்துப் பார்த்ததற்காக வருத்தினார். இன்னும் ரேணுவின் போல் நித்தியாவுக்கு சிந்தியா.

வகுப்பிற்கு ரேணுவைப் நித்தியாவுக்கு வசத்தாகத் தெல்லாக ஏற்பாடுகளைக் கண்ட ரேணுவின் இதயம் ஒரு நிமிஷம் தன் ஸ்டம்பை மறந்து பின்னர் ரேணுவின் இதயம் மீள் ரேணுவின் நித்தியாவிடம் அங்கம் உறவாடினார். வகுப்பில் அவைவைப்பற்றியும் கதை அளந்தான் ரேணுவைப்பற்றியும் அண்டிப்புகளும் ஆகாசப்புகளும் அடுக்கினார் ஆனால் அவன் மட்டும் பிறர் எதிரில் நல்ல பின்னையாகிவிடுவான். நித்தியா இல்லாத வேளையில் அவைப்பற்றி பழியெல்லாம் பேசுவான்.

அவைமேல் பின்னும் பேசிவிட்டு நேரில்மட்டும் காதுவரை வயிற்றிய சிரிக்கிறேன் என்று கூட நினையாமல் ரேணுவின் கதைகளை அப்படியே நம்பி விட்டான் நித்தியா. எவ்வளவு அழகாக

நித்தியாவும் என்றேறும் வேடம் வெளிப்படும் என்பதை அறியாத ரேணுவைத் தந்த சிந்தியாவின் கலை வணங்குதல் தன் துடிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

செமென்ட் லீவில் ரேணுவின் மருத்து நித்தியாவிற்கு கடிதம் வந்தது பதினாறு தான் வழக்கமாக எழுதவது போல்.

"இப்பொழுது விட்டாய் தோழி என்று சொல்லுகிறது விட்டாய் சிந்து நித்தியா தோழி (பிறிது மறுமுண்டோ) என்று பப்பாயின் வரிகளை மறந்து எழுதிய நித்தியாவின் மனது ஏதோ தவறு செய்தாற்போல தவிர்ந்து மறுபார் வந்தரேணுவின் கடிதத்தில் "ரேணுவின் உணர்வுப்பற்றி இல்லாத பழியெல்லாம் சிந்துவிடமும் பிறரிடமும் கூறாமல் நித்தியா இன்னும் அவன் கூடவே நடக்கிறாயா?" என்ற வரிகளைப் பார்த்ததும் நித்தியா தளர்ந்து விட்டான். அன்றே ஒரு நாள் ரேணுவின் "நித்தியா இப்படி குற்றத்தை மாற்றி எந்தும் சிக்கல்களை" என்று கூறியது நினைவிற்கு வரவும் அடியோடு மறப்போய் விட்டான் நித்தியா ரேணுவை முழுதாக நம்பி விட்டான்.

வெள்ளை மருந்து வந்த நித்தியாவிடம் நிறைய மாறுதல்கள் தெரிந்த முன்போல் ரேணுவின்மீது பேசுவதில்லை. "என் நித்தியா எப்படியே இருக்கிறாய்?" என்று ரேணுவின் விசரிக்கும் போதெல்லாம் அந்த அழகம் நினைவிற்கில் நீர் நிறையுமேயன்றி பதில் ஏதும் கூறாமல் தான்.

ரேணுவையும் சிந்துவையும் ஒரு சேர்க்கண்டு விட்டால் எதுவோ கேட்க நித்தியா தவிப்பதுபோல் தோன்றும். ஆனால் எதும் கேட்பதில்லை. ரேணுவின் கூட நிப்படி செய்கிறேன் என்று தனிமையில் அவன் மனம் ஊமை அளவை அழுவதோ, விழிகள் உப்புமலர் சோரிவதோ எதுவும் ரேணுவிற்குத் தெரியாது.

அடியை எடுத்துக் கொடுப்பின் முடிய புனைந்து கொள்வான் நித்தியா என்ற நினைவில் ரேணுவின் அனைவரிடம் பிறமைப்பற்றி செய்திகள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தான். நித்தியாவிடமும் வந்து "என் நித்தியா ஒருவரின் நினைவு?" என்று கேட்டான் "இல்லை ரேணுவின் சரியந்தானி குக்கிரேன்" என்று பதில் கூறியும் "இல்லை நித்தியாவுக்கு ஏன் என்று தெரியும். இதையெல்லாம் விட்டுவிடு. சேர் ஆனாலும் ரேணுவின் இப்படிசெய்வான் என்று நினைக்கவே இல்லை, என்று அவளை கிளறிவிட்டு விடுவான்.

ஒத்தால்வோவில் மோடிவண்ணடிங் ஆட் மோடிவெல்லம் வில்லனி என்ற வரிகளைப் பார்த்ததும் சட்டென்று எதுவோ மனதில் உறைந்தது. ஒத்தால் வொவைப்போல் குட்டுத்தனமாக நம்பிவிடாமல் சற்று சோதித்துப்பார்த்தால் என்ன? ரேணுவைப்பற்றி ரேணுவின் கூறியவற்றை ரேணுவின்மேல் கேட்டால் என்ன? அவன் அழகிய விழிகளில் கபடம் தெரியவில்லையா? சரி நான்கையே கேட்டுவிடலாம் என்று முடிவுசெய்தான் காலம்கடந்து விடுமுன் நித்தியாவிழித்துக் கொண்டான் மறுநாளுக்காகக் காத்திருந்தான் நித்தியா.

வழக்கம்போல் கேள்வி போகாமல் வழக்கமான அவன் தனியிடத்திற்கு வந்துவிட்டான். மாத்திரமே நோக்கி வந்த ரேணுவின் 'நித்தியா' என்று கூப்பிடவும் சட்டென்று எழுந்தான் நித்தியா. நித்தியாவின் முகத்தைக் கண்ட ரேணுவிற்கு நித்தியா எதுவோ கேட்கத் தயங்குவது தெரியவில்லை. "நித்தியா என்ன கேட்கலாம்?" என்று கேட்க நித்தியா தயங்கித் தயங்கி கண்கள் நிலமிதக்க குரல் கரகரக்க தொண்டை அடைக்க ரேணுவின் கூறியவற்றை எல்லாம் கேட்கக் கேட்கரேணுவிற்கு எல்லாமே சிவங்கிப் போயிற்று.

"ரேணுவின் மனம் கிளர்ந்து விடு என்று ஆரம்பிக்கவும் ரேணுவின் "என் நித்தியாவுக்குக் கோபமெல்லாம் தீர்ந்து விட்டதல்லவா. அதுவே போதும்" என்று கூறிச் சிரித்தான்.

இன்னொரு நாள் நித்தியாவுக்கு வரும் புகைப்படங்களைப் பாத்தியைக் கட்டிவரும் போது நித்தியா, "இந்த மனநிலையும் குற்றமும் பாத்தியால் கவிதை எழுதலாம் "போல் இல்லையா ரேணுவின்? என்று கேட்டான். உடனே ரேணுவின், "கவிதை, கவிதை எல்லாம் நமக்கு ஆகாது. உணவாகும்படிதான். என்ன விட்டுவிடு என்று நிஜமாகவே கும்பிப்போவதைக் கண்ட நித்தியாவிற்குச் சிரிப்புத் தானவில்லை.

இருவருமாக வந்துகொண்டிருக்கும் போது எதிர்ப்பட்டரேணுவின் ஒரு நிமிஷம் நின்று நிதானித்த நித்தியா, "என்ன ரேணுவின் பேசாமல்போகிற கொஞ்சம்கதை சொல்லேன், இல்லை இவ்விடமில்லை பணிக்காது என்பது தெரிந்து விட்டதோ என்று கேட்டான். ரேணுவின் அவனை மேலே பேசவிடவில்லை. அழைத்துச் சென்று விட்டான்.

ஆனால் மறுகாலை ரோணு நித்யா லிடம் மாட்டிக் கொண்டாள். மற்ற மாணவிகளிடம் வம்பாந்து கொண்டிருந்த ரோணுவிடம் சென்று இடி இடிவெனக் கொட்டிக் தீர்த்தாள் நித்யா

“உனக்கு என் ரோணு இப்படி ஒரு அபத்தமான எண்ணம்! அத்தனைப் பேரைப்பற்றியும் அத்தனை பேரிடமும் கதைப்பதாயிட்டு என்னை உன் கோள் முட்டும் புத்தி தெரிந்துவிடும் என்று தெரியாதா! இப்படி எதற்காக ஒரு முகாடி அணிந்து நடமாடலாம்? நல்லவையாக நான் வழித்துக் கொண்டேன். எத்தனை போரை படுகுழியில் தள்ளியுயேசே! ஆனால் மனிதர்கள் இப்படி இருக்கவே கூடாது” என்று நித்யா கேட்கவும் குறும்பும் குழந்தைத்தனமும் மிளிரும் அவ்வழகிய

முகத்தின் நீலிரத்தை கண்ட ரோணுவிற்கு மேலும் தான் வேலிவேடம் போட முடியாதென்பது விளங்கிற்று போசாமல் நழுவிவிட்டாள்.

இதையறிந்த வேமமா 'என்ன நினைத்து என்று ஏதோ சேட்கத் துவங்கவும்' 'பிளில் வேமமா அதை விட்டு ஒன்றும் கேட்காதே, எல்லாமே முடிந்து விட்டது. இனிமேல் என்றும் இன்பம் என்று கூறியவன் “காற்று வெளியிடக் கண்ணம்மா உந்தன் காலை எண்ணிக்கொடுக்கிறேன்” என்று வேமமாவைப் பாடினார். புல்லரைப் புரிந்து நல்லரைத் தெரிந்துகொண்ட நிறைவில் விழிப்பு உணர்ச்சி கொண்ட, பாரதிகண்ட புதுமைப் பெண்ணாகத் தேர்ந்தெடுத்த நித்யா.

கவையான பால், புகாமரீ, குளிர்மானங்கள், தீன்பண்டங்கள்
இவை அனைத்துக்கும்
அருணா மில்க்பார்
மெயின்ரோடு மாற்றாண்டம்
(டாக்கி ஸ்டான்ட் எதிர்ப்புறம்)
உரிமையாளர்
K. சங்கரன்

மேரி அச்சகம்
மாற்றாண்டம்

பாரதத்தின் தலைநகரில்

N VASANTHA SHEELA

என்னக் குழறலை எழுதிட ருடெடுத்தேன். நிலைவெல்லாம் எழுத்து வடிவம் பெறுவதில்லை. எனினும் எப்படியும் எழுதிவிட வேண்டும் என்று எழுந்த ஆவலால் இப்பாற்ற பாரதத்தின் தலைநகரிலே தரிசித்த போது என்னுள்ளே வெடித்து சிதறிய என்னக் குழறலை அடக்க இயலாமல் எழுதுகிறேன்.

பாரதத்தின் தந்தையாம் காந்திஜி இப்பாரதத்திற்கு அவர் செய்த நன்மைகள் தான் எத்தனை. உண்மை விளங்கிடவும், உரிமை பெருகிடவும், துன்பம் ஒழிந்திடவும் சத்தியசோதனை நடத்தியவரல்லவா காந்தி அத்தகைய சிறப்புடைவாராம் காந்தியின் சாமதியை காணச்சென்றேன். அதன் அழகில் மெய்மறந்து நின்றேன். அப்பொழுது தான் ஓர் இன்னிசை என் காதைர்த்தது ஒரு கூட்டம் வெளி நாட்டவர் இனிச்சையுடன்வரிசையாக ஊர்வலமாக வந்துபயபத்தியுடன் காந்திஜியின் சீமாதியில் விழுந்துவணங்கி எழுந்தனர். தான் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தேன். வெளி நாட்டவர்காந்திஜிக்கு காட்டும் பத்தியையும் நம் நாட்டவரின் நன்றியற்ற தன்மையையும் சிறிது சிந்தித்து அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

பின்னர் இந்திய மக்களின் நன்மைக்காக பாடுபட்ட நேருவின் சாமதியை காணச் சென்றேன். மக்களுக்காக ஏழைகளின் நல்வாழ்விற் காக ஏழைகளின் படிப்புக்காக அவர் கொண்டு வந்த திட்டங்களுக்கு நேராக

என்உள்ளம் சென்றது. பெருமீதம் தோன்றி மறைந்தது எதிரே அமைந்த பூங்காவை உற்று நோக்கினேன் அபகு எத்தனையோ குற்றுச்செடிகள் ஆனால் கதிர்வளின் கதிர்கள் அவைகளை இன்னும் எட்டவில்லை பனிநீர் மல்கியதால் குனிந்து காணப்பட்ட அச்செடிகள் கதிர்வளின் கதிர்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தன இதைக்கண்ட என்சிந்தனை எழைசளின் அறிவுநிலையை நோக்கிப் பறந்தது. நாட்டிலும் தான் என்ன? பாதிக்கு மேல் மக்களை இன்னும் அறிவொளி எட்டவில்லையே. பணத்தால் படாடோபத்தால் உயர்ந்தவர்களுக்குத் தானே இன்று உலகத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் ஆனால் இவர்கள் அல்லாதவர்களின் கதி குற்றுச்செடிகள் கதிர்வளுக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பது போல் வயிற்றுக்கில்லதவர்களும் அறிவொளி கிடைக்க காத்துக்கொண்டிருந்தனர் இவர்களின் ஆவல் நிறைவேறுவது என்ரே என்று எங்கியது என்மனம்.

அமகியசிறு குன்றுகளைப்போல் பல வண்ணத்தில் நின்ற செடிகளை கடந்து நடந்துச்சென்றேன். அடுக்கடுக்காக கட்டப்பட்டுள்ள வானுயர்ந்த கோபுரம் அந்ந குதுப்பினார் என்னை வா,வா என்றழைத்து அதன் அருகினில் சென்று அண்ணாந்து பார்த்தேன் அதன் வானளாவிய உயரம் செல்வத்தால் உயர்த்துகொண்டே செல்லும் செல்வந்தர்களை நினைவுபடுத்தியது செல்வந்தர்கள் பணத்தால் உயர உயரப்போகிறார்கள் ஆனால் ஏழைகள் அந்தஎண்ணம் என்னுள்ளத்திலே மிளிர் கண்களில் நீர்

கோர்க்கிறது. இந்த ஏழைகளுக்கு
என்றைக்கு விடிவு காலம்வரும்?
கண்களை துடைத்தவாறு நடக்கிறேன்.

காலத்தால் அழியாத காதல் சின்னம்
தன்னருமை மனைவி முத்தலுக்கு கட்டிய
பளிங்கு மண்டபம் ஆறா என்ன
அழகு. இதுவன்றே அன்பு, இதுவன்றே
காதல் இதுவன்றே உலகஅதிசயங்களில்
ஒன்று என்உள்ளம் அதிர்மயங்கி
நிற்கிறது. ஆனால் அதன் அரிய வேலைப்
பாடுகளை எண்ணி என்மனம் உருகுகிறது
இந்த அழகிய காதல் ஓயியத்தை
உருவாக்கியது யார்? ஆயிராமயிரம்
கலைத்திறன் படைத்த தொழிலாளிகள்
உழைப்பினால் உருவாதல்லவா இந்த
தாழ்மூலால் என்று எண்ணியபோது
என் சிந்தனை கலைந்தது. ஆலைகளிலும்

ஆழ்ந்த ராக்கங்கொண்டும்,
புகளும் உழைக்கிறார்களே ஆயிராமயிரம்
தொழிலாளிகள் அவர்களால் முன்னுள்ள
வந்தவர்கள் தானே முதுவாளிகள்
அழுதொத்த உணவும் அழகான
ஆடையும் அயர்ந்துறங்கப் படுகிறது
தையும் ஏழைகள் சிந்தியவியர்வையென
அவர்கள் விளைந்தெடுத்தவை தானே
ஏறிவந்தவன் ஏணியை மறந்தான்
முன்னுக்கு வந்தவர்கள் யாரா
முன்னுக்கு வந்தார்களோ அவர்களை
மறந்தனர். இதுதான் உலகயா? என்
மனம் வேதனையால் வருந்த யமு
நதியை பார்க்கிறேன். அது எந்தவு
சலனமும் இல்லாமல் அமைதியாய்
ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது

பிரம்மன் படைத்த அழகுப் பெண்

D. ELIYAS

1. பிரம்மனுக்கோ நாள் பெரியதொர் பிரச்சனை - ஒரு பெண்ணினை அழகுடன் படைத்திடல் வேண்டும் பிரம்மனோ முகையைபைக் குழப்பிடும் வேளை - மிகத் பெரிதாய் நாரதன் உதவிட வந்தான்!
2. சித்திரை மாதத்து எட்டாம் பிறையை - அவள் சிந்தனைப் பெண்ணின் நெற்றியாய் வைத்தான்! எத்தனைப் போலிரு ஆப்பினாக் கொணர்ந்து- அவள் எழில்பிடு கன்னமாய் வதைத்திடச் சொன்னான்!
3. காவிரி நதியில் களிப்புடன் நீந்தும் - இரு கயல்களை கைகளால் தாவிப் பிடித்து; 'தூயவள் இவளின் கண்கள் இதுவென' - மிக துள்ளும் சிரிப்புடன் நாரதன் சொன்னான்!
4. முந்திய நாளில் செருக்களம் சென்ற ஒரு முறிந்த வில்லினை புருவமாய் வைத்தான்! நந்தியா வெட்டை மலரினைப் பறித்து - அவள் நாசியே இதுவென கனிவுடன் சொன்னான்.
5. பாண்டிய நாட்டில் தூத்துக்குடியில் - சில பளிச்சிடும் முத்துக்கள் வாங்கி கோர்த்து; வேண்டிய மட்டும் நோக்கி இதுதான்-அவள் வெண்பல் வரிசை என்றும் சொன்னான்!
6. ஆரஞ்சுச் சுளைகள் இரண்டினை எடுத்து - அவள் அழகிய உதடுகள் அமைத்தான் நாரதன்! பரஞ்சோதி வடிவ மச்சம் ஒன்றினை - அவள் பட்டுக்கன்னத்தில் பொட்டாய் வைத்தான்!
7. விண்ணில் திரியும் கார்மேக மந்தையை- அவன் விரட்டிப் பிடித்து அலைகள் அமைத்து; பெண்ணின் கூந்தலாய் சொருகி வைத்தான் - தன் பெருமையை பெண்ணைப் பார்த்தும் தெரிந்தான்!

SEELAN ELECTRICALS KARUNGAL.

சீலன் எலக்ட்ரிக்ரால்ஸ்

கருங்கல்

எல்லாவிதமான எலக்ட்ரிக்ரால்சாதனங் களும் உத்தரவாதத்துடன்

குறைந்த விலையில் கொடுக்கிறோம்

—உடனே விஜயம் செய்யுங்கள்—

எங்கள் நிறுவனத்திற்கு

பேருந்து நிலையம் சமீபம்

கருங்கல்

8. கன்னியாகுமரியில் காத்துவிட்டு - ஒரு
கவின்மிகு சங்கினை வாங்கிபெடுத்து;
கன்னியின் கழுத்தாய் பாங்குறவைக்க - அவள்
கருணை பிரம்மனை வேண்டியே நின்றாள்!
9. ஏற்றக்கொடுகளை சென்றடைந்த நாரதரும் - நன்கு
ஏத்தியே வந்தார் இரு பப்பாளிப் பழங்களை
அத்தேபோல் வேறில்லை எழில்நீக்க மாற்புக்கு - என்
இயல்பாக அப்பெண்ணின் நெஞ்சிலே சேர்த்திட்டார்!
10. செவ்வானைத் தண்டுகளை அளவாக வெட்டிவந்து - அவள்
சிவந்தவிரு காலாக அமைந்து விட்டார்!
அவ்வேனை மற்றுமிகு தந்தங்கள் தானெடுத்து - இரு
கழகுமிகு கங்களை அவரும் செய்திட்டார்!
11. மைசூர் அமைச்சனை மறைமுகமாய் சந்தித்து - ஒரு
மணமிகுந்த சந்தனைக்கை மாமாகப் பிடுங்கிவந்து;
கைசேரா அரைத்து வழித்த அக்குமகை - அக்
கன்னியின் உடலெங்கும் அழகாகப் பூசிவிட்டார்!
12. தாய்கள் படைத்த கன்னியின் போழகை - மிக
தயங்காமல் பார்த்தார்கள் பிரம்மனும் நாரதனும்!
நாய்கள் படைத்தவனை நாளிலத்தில் போழகு - என
நன்றாக மகிழ்வாக தயங்காக்குள் சொன்னார்கள்!
13. படைத்தவனை பூலகில் பாமரன் வீடொன்றில் - ஒரு
பாப்பாவாய் உதிக்கவைத்தார் படைத்திட பிரம்மாவும்!
கிடைத்தவனை 'சாந்திபென' வார்த்தர்கள் பெற்றோர்கள் அவள்
கிடுகிடு எனவளர்ந்தாள் எல்லையில்லா போழகாய்!
14. அவளின் போழகால் பித்தர்களாய் பலரானார்! - ஒரு
அறிவுள்ள வாலிபனும் அவளுக்காய் காத்திருந்தான்!
அவளும் அவளிடமே 'அன்பு' எனச்சொல்லி - அவள்
அறிவுடன் புகழையும் அவனோடு கெடுத்து விட்டாள்.
15. பலகைக்காதலித்து பைத்தியமாய் ஆக்கியபின் - ஒரு
பாலமிகு வாலிபனை படுக்கையிலும் அழைத்திட்டாள்!
சிலகைக்கொன்று சிறுமதியை பெற்றபின்பு ஒரு
செல்வனுடன் வாழ்கின்றாள் மாயச்சிற்றிடைபாய்!

16. படைத்தவளின் குணத்தை நாரதனும் பார்த்துவிட்டு - மிக
பணிவாக பிரம்மனிடம் 'பலர்வாழ்கவை அழித்துவிட்டோம்
படைத்தது பெண்ணல்ல மோகிளிப்பேயாகும் - அவள்
பைத்தியங்கள் பலபைரப் படைத்திட்டாள் புலியிலென்றார்

கயக்கரசி

காட்வின் டேனியல்

மாழனிவர் தம்மடி வார்த்த மகனோ - உன்னை
மன்னவர் மலர் தூவி வணங்கினரே.
உலகப்பொது மறையாம் திருக்குறளை - நீ
உலகினுக்கீக தந்தாய்.

தென்னவர் தம் சிரெல்லாம் செழிக்க வைத்தனோ - உன்னை
தென்னவர் தம் தாயென்று அழைக்கின்றனரே.
சங்கமாம் அரியணையில் வீற்றிருந்தவனை - நீ
காவியங்கள் பல கொண்டாய்.

சிந்தாமணி தன்னை மேலணிவித்து - உன்னை
சிறப்புற செய்தனரே.
சிலம்புதனை காலணிந்து குண்டலத்தை தானணிந்து - நீ
கவிஞர் பலரை அளித்திட்டாய்.

வித்தரம் வீரமாமுனிவரும் - உன்னை
விரும்பி வந்து காதல் கொண்டார்.
கன்னல் போல் இனிக்க வைப்பவனோ - நீ
கலைகள் பல படைத்திட்டாய்.

எத்தராம் வட நாட்டினர் - உன்
கற்பைப் பறிக்க வந்தனரே.
பித்தராம் அவர்களுக்கு பதிலடி கொடுத்து - நீ
கற்பினை காத்தாய்.

தூது ஒன்று சொல்வாயா ?

M. K. Christy Bebula

நெஞ்சம் தூடிக்கும் நேரந்தனில்
கவர்ந்த அழகு போகுந்தனில்
ஆதரவு இல்லா வேளாதனில்
உன்வாசை நாடுந்தனில் - தூடிக்கின்ற ஏழைக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா? வண்ணக்கிரியே!

அழகு வண்ண நிறமுடையாய்
வளைந்து கவரும் முக்குடையாய்
பறந்து பழகும் அழகுடையாய்
மழலை பித்தற்றும் திறனுடையாய்-பேதைக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா? கிரியே!

அழகு வண்ண வண்ணமே
கலைவண்ண சிற்பமே
இறைவன் அளிக்க வசந்தமே
இயற்கை கவர்ந்த செல்வமே - தேவிக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா?

காலைகதிர் மூன் வாசலிலே
ஏழை நெஞ்சம் நிற்கையிலே
உந்தன் வாசம் சோலையிலே
இனியதால் அழைக்கையிலே - மங்கைக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா?

கலை அழகை பெற்றிட்டாய்
நிற அழகை கவர்ந்திட்டாய்
பறக்கும் உணை ரசித்திட்டேன்
உந்தனை நான் போற்றிடுவேன் - பதுமைக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா? கிரியே!

மஞ்சந்தனை உனக்கு அளித்திடுவேன்
இன்ப கீதம் மீட்டிடுவேன்
தங்கத்தொட்டினில் ஆட்டிடுவேன்
ஏற்ற மிகு சிறப்பினை செய்திடுவேன் வாடுகின்ற ஏழைக்கு
தூது ஒன்று சொல்வாயா? வண்ணக்கிரியே!

.12

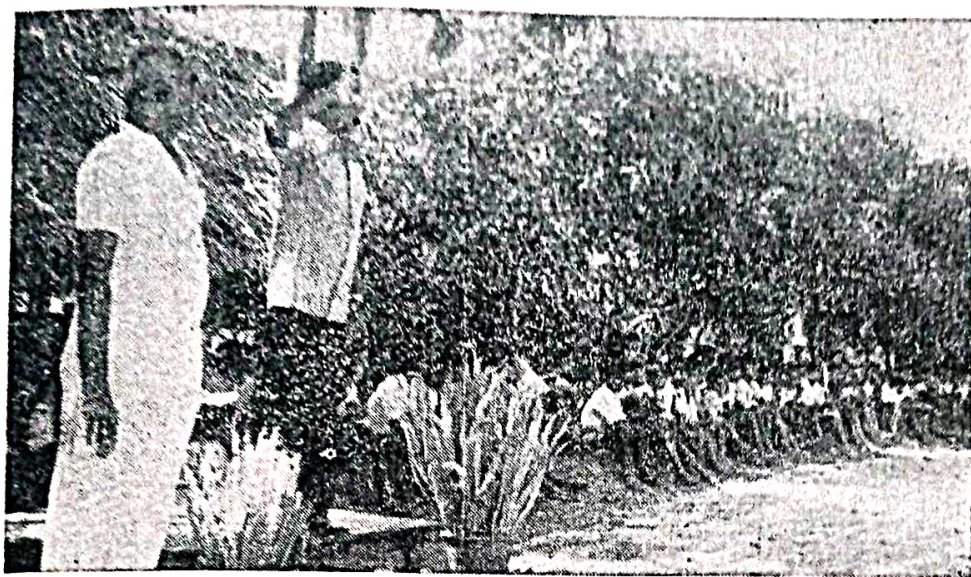
Dr: P. T. CHANDY,
(Formerly Vice-Chancellor,
Gorakpur University)
Speaks.

COLLEGE
DAY
CELEBRATION

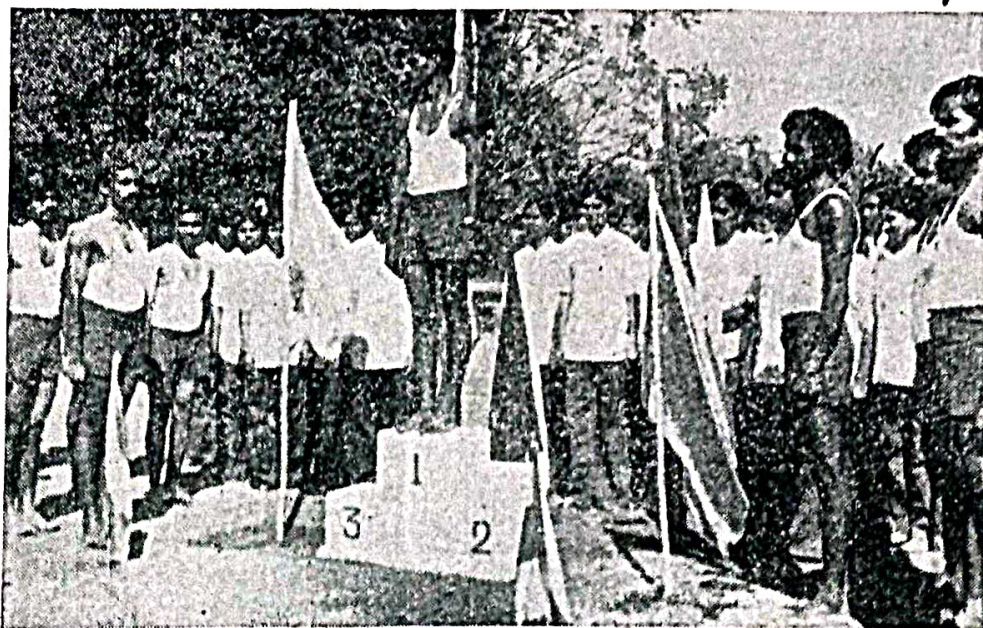
Principal —>
Presents the Report

**Annual
Sports
Meet**

Principal takes the Salute

Oath
I Swear

Women's Champion in action

Men's Champion on the Track.

அந்த சந்திப்பு நிகழாவிட்டால்

S. VIJAYA MOHAN

ஏற்காடு செல்லும் அந்த பஸ் மலைச்சரிவுகளில் மெதுவாக சென்று கொண்டிருந்தது. அங்கும் பச்சைப் பசுவென்று இருந்தது. காரணம் தப்பினால் மரணம் என்னும் அளவிற்கு அகன்ற பாதாளங்களையும் எங்கு நோக்கினும் மரஞ்செடி கொடிாளும். பூக்களும், அதன் சுகந்தங்களும் நிறைந்து அங்கு இயற்கை அண்ணை தன் அழகையெல்லாம் தெரியும்படி 'ஏ மனிதனே! நான் உன்னாவிட புதிர் நிறைந்தவள்' என ஏளனச்சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் இதை யெல்லாம் சிந்திக்கும் திறனில்லாமல் அந்த பஸ்ஸின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்து கொண்டே தன் வாழ்வில் சந்தித்த மனிதர்களையும், அவர்தம் குணங்களையும் தன் மனப்பெட்டகத்தில் சுழலவிட்ட வண்ணமிருந்தாள் அந்த அழகிய பெண் 'சுஜா'.

சேலம் ரயில் நிலையம் இரவு மணி எட்டு சென்னையிலிருந்து வரும் ரயில் வந்து சுமார் பதினைந்து நிமிடமாகி விட்டது. ரயிவே நிலையத்தில் பிரயாணிகளின் கூட்டமும், மோட்டார்களின் கூக்குரல்களும், ரயில் இயந்திரத்தின் இரைச்சலும் நின்று போய்விட்டது.

ராஜா அப்பொழுது தன் நண்பனின் வரவை எதிர்பார்த்து காத்திருந்து விட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வை சட்டென்று திரும்பியது பிளாட்பாரத்தின் ஓர் ஓரத்தில் ஒரு சிமென்று பெஞ்சின்மீது அமர்ந்து ஒரு

அழகான பெண் அழுதுகொண்டிருந்தாள். ஏனோ அவள் மனம் கவலைப்பட்டது. அருகே சென்று அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான் மனம் வருந்தும் ஓர் ஏழைப்பெண்ணின் நினைவு புரிந்தது அவன் பார்வை அவளுக்கு அச்சமுட்டுவதாக இருந்தது அவனிடமிருந்து கேள்வி பிறந்தது

'நீ ஏன் அழுதுகொண்டிருக்கிறாய்?' பதிலில்லை அவளைக் கனிவுடன் நோக்கி அவளருகில் அமர்ந்து, 'நீ உன் விவரங்களைக்கூறு என்னால் இயன்ற உதவியை செய்கிறேன். அழுவதால் எந்த பயனுமில்லை' என்றான் அவன் பார்வை அவளுக்குச் சாந்தமளித்தது. ஆதரவற்ற நிலையில் தன்னிடம் கருணை காட்டவும் நெஞ்சு உள்ளது என நினைத்து 'எனக்கு ஏற்காடு செல்லவேண்டும்' என்றாள்.

'ஏற்காடு செல்ல அழுவதேன்?' அங்குள்ள அண்ணனைப் பார்க்கச் செல்கிறேன்' 'அதற்கு அழவேண்டுமா வா வெளியே போகலாம் இப்பொழுது பஸ் கிடைக்குமா என்று பார்க்கலாம் இருவரும் முட்டையுடன் புறப்பட்டனர்.

வழியில் காப்பி சாப்பிட அழைத்தான் அவள் செவிசாய்க்கவில்லை. திடீரென்று கேலிசெய்ய நினைத்த அவன், 'என் என்னிடம் பயமா?', 'பயமா. மடியில் கனமிருந்தால் அல்லவா பயம், 'பின் ஏன் காப்பி சாப்பிட வரமறுக்கிறாய்?' 'எந்தநல்ல பெண்ணும் அறிமுகமில்லா ஒரு ஆணுடன் விருந்து சாப்பிடுவாளா?'

1982 - ம் சிசிக்குமோ?

K. DEVARA

திர் சிசிக்கும், திலம்சிரிக்கும், விசிபும்சிரிக்கும்
காமலாமயி பொய்கைதிர் கடுமில்சிரிக்கும்
மாள் சிசிக்கும், மயில் சிசிக்கும், காடு சிசிக்கும்
மண்ணில் உள் உயிர்கொல்லாம மறழில் சிரிக்கும்.

புலத்தில் வண்டு சிரிக்கும் சேவல் சிரிக்கும்
சேந்தக்குயிற் பைடை தீவ்வால் சிரிக்கும்
என் சிறந்தோம் என்சேறமாய் புபலில்வாழம்
எங்கனது வாழ்வில்தான் சிரிப்பே இல்லை.

ஆமாமாய் பூத்து வானில் மீன்கள் சிரிக்கும்
அழகுநவாய் கதிர்வானின் கதிர்கள் சிரிக்கும்
காயஅலைக்கரம் நீட்டிக் கடலும் சிரிக்கும்
துண்பெரியா காதலின் உள்ளம் சிரிக்கும்.

பொய் ஒளிக்கும் நன்னொபார்த்து அலைபும்சிரிக்கும்
பூபாளராதமிட்டே புள்ளும் சிரிக்கும்
ஏழையான எங்கள் வாழ்வை எண்ணி
என்பத்திரண்டும் சிசிக்குமோ?

-16-

தனிப்பயணம்

C. CHRISTUDAS

நேற்று பூத்த மல்லிப் பூக்கள்
வாழக் கிடக்குது என்
நெஞ்சத்திருத்த நிம்மதிப் பூக்கள்
கருகெக் கிடக்குது.

நீருடன் நிறைந்து ஓடிய ஆறு
மணலாய் தெரியுது - ஏன்
நினைவில் நிறைந்த லிளிமைகள் காணல்
நீராய் தெரியுது.

சாமாய் பூத்துக் குடிநீர் கொள்ள
தலையில் சாயுது - என்
மனதின் ஆசை கனவுகள் எல்லாம்
மண்ணில் புதைபுது.

பொய்கை வற்றிய தோதிரில் பொள்ளீர்
உயிரை இழக்குது - மனம்
தனிமைப் பட்டு போனதினிலை
நிம்மதி இழக்குது.

With the best compliments from:

HAMILTON WATCH WORKS

MARTHANDAM.

N.B. சகலவிதமான கடிக்காரங்கரும் பழுதுபார்த்து கொடுக்கப்படும்.

-17-

உலகில் உண்டா?

T Dorish Bai

1. கவலைல்லாத மனமும் களங்கமில்லாத மதியும் இருக்கமுடியுமா?
2. பாவம் செய்யாத மனிதர்களும் கோபம் கொள்ளாத மாமியார்களும் உலகில் உண்டா?
3. கேலிசெய்யாத சிறுவர்களும் பாலில் ஜலம்விடாத இடையர்களும் உலகில் உண்டா?
4. பொய்சொல்லாத நாக்கும் தன்னைப்பற்றி பெருமை பேசாத மனிதரும் உலகில் உண்டா?
5. கபடமில்லாத நெஞ்சும் சபலமில்லாத சித்தமும் உலகில் உண்டா?
6. மனவிறமை மிரட்டாத புருஷமும் மனைவிக்கு நடுங்காத புருஷமும் உலகில் உண்டா?
7. தாய்விட்டில் பற்றில்லாத மருமகளும் தமையனிடம் சண்டை செய்யாத தங்கச்சியும் உலகில் உண்டா?
8. குறை கூறுத சந்தம்தியும் குறும்பு பேசாத நாதத்தனும் உலகில் உண்டா?
9. கல்பாண வீட்டில் அஜீர்ணப் ராமும் கடுமதி வீட்டில் அரிப்பமும் இல்லாதிருக்க முடியுமா?
10. சிப்பக்குப்பயப்பாத பெண்களும் தோய்க்கு அப்பாத மனிதரும் உலகில் உண்டா?
11. இரவல் உடை உடுக்காத வண்ணமும் இரவால் நகைபாடாத தட்டாலும் உண்டா?
12. பொறுமைமில்லாத பங்காளியும் புதுபாக மில்லாத மணப் பிள்ளையும் உண்டா?
13. ஆத்திர மனிதனுக்கு அமைதியும் அவலக்ஷண முகத்திற்கு அழகும் உண்டா?
14. சிடுமுஞ்சி மனிதனுக்குச் சிரிப்பும் சிர்கெட்ட பெண்ணுக்குக் கழமும் உண்டா?
15. சந்தைப் பேர்வழிக்குத் தூக்கமும் சபலபுத்திக்கு விரத்தியும் உண்டா?

16. கலகமில்லாத கல்பாணமும் காசுபறிக்ாத பொதுச்சங்கமும் உண்டா?
17. வாசனைக்கு மபங்காதவர்களும் வஞ்சனைக்கு அகப் பாடதவர்களும் உண்டா?
18. நாத்தத்திற்கு முகம் சுளிக்காதவர்களும் நாத்தியின்வரவை வெறுக்காத அண்ணியும் உண்டா?
19. நாசனிடம் உண்மையும் தட்டானிடம் சத்தியமும் காண முடியுமா?
20. மட்டம் போடாத மாணவர்களும் திட்டசட்டம் போடாத மாமியர்களும் உண்டா?
21. குண்டுமீயின் குணத்தையும் கொள்ளி மிளகாயின் காரத்தையும் மாற்ற முடியுமா?
22. விளக்கெண்ணெய் குடிக்காமல் சுளிக்காதவர்களும் விளக்கெக்கண்டு மரித்தவர்களும் உண்டா?
23. கடங்காரன் நெஞ்சும் கட்சிக்காரன் நெஞ்சும் கவலைபற்றிருக்க முடியுமா?
24. தன்சர்க்கைப்பற்றி புக்ழாத விபாபாரியும் தம் குழந்தையைப் பற்றிக் கொண்டாடாத பெற்றோரும் உலகில் உண்டா?
25. கர்வம் பிடித்த மனிதர்களையும் சந்தேக மதிபுடைய கணவனையும் திருப்தி செய்ய முடியுமா?

THE THREE STAR

LUNCH HOME

KUZHITHURAI.

பொதுமக்களுக்குத் தேவையான உணவுவகைகள்
நாள்முழுவதும் விற்பனைச் செய்யப்படும்

பால்வளம் மேன்மேலும் பெருக
“கோத்ரேஜ்” மாட்டுத்தீவனம்

திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி
மாவட்ட விற்பனையாளர்

S. சுந்தரலிங்கம்

கிளை மார்த்தாண்டம்
மார்கட்டுராடு
11 O. நாகர்க்கோவில்.

EXCURSIONS & PICNICS

Mathematics Students at Thekkady

அணுகுங்கள்!
கல்யாணசாரிகளுக்கும், நவீன ஆடைரகங்களுக்கும்

P. சாமுவேல் டெக்ஸ்டைல்ஸ்

மார்த்தாண்டம்

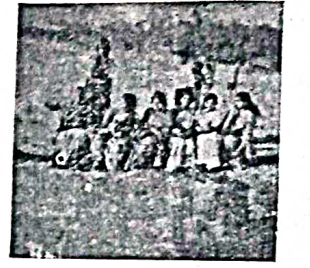
பஸ்ஸ்டேன்ட் சமீபம்

நெய்யாற்றின்கரை, பனச்சமுடு, கண்ணுமாமுடு,

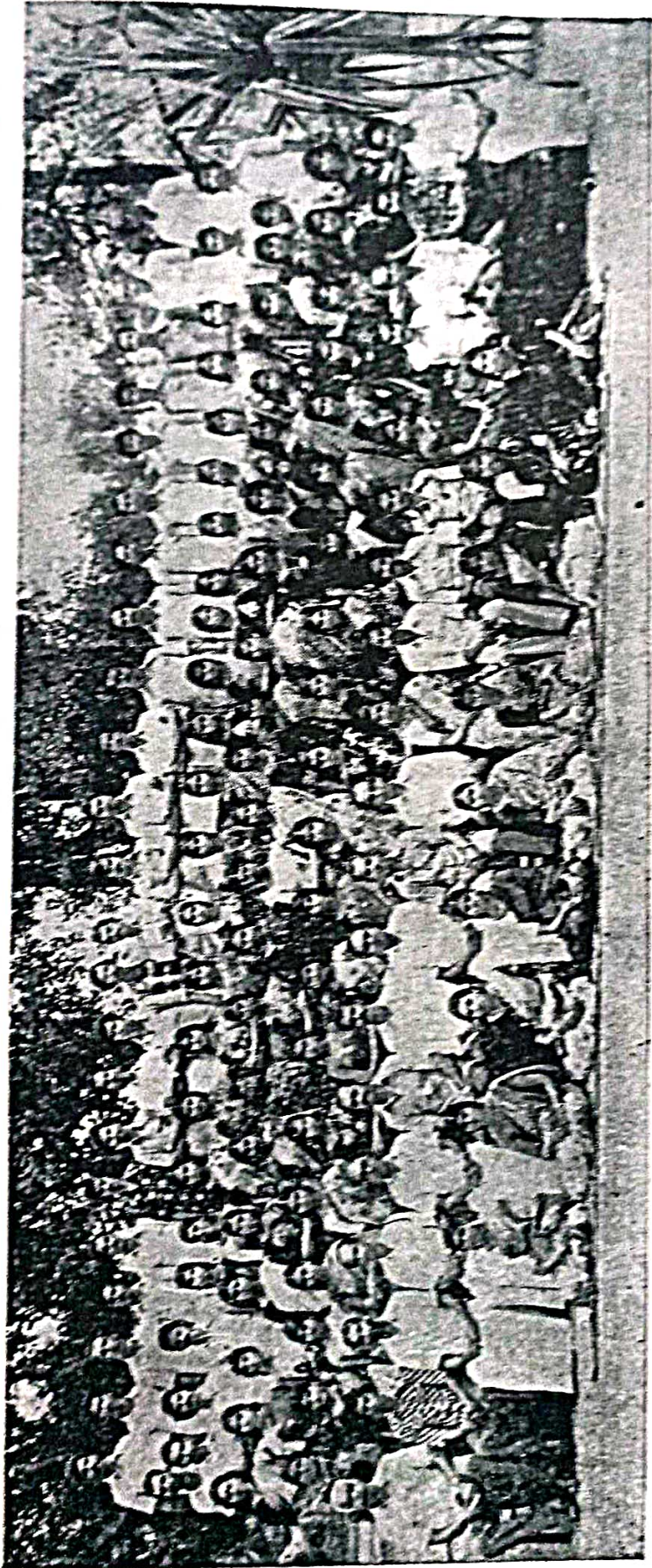
தளச்சான்விளை [பாறசாலை]

At the Land's end of India

At Kovalam

STUDENTS & STAFF

വിട

കെ. പി. വിജയകുമാർ

വ്യഥയെന്തിനെന്നി നമ്മൾ പിരിയേണമൊരുനാളിൽ
കഥയെന്തിനെന്നിയും മിഴിനനയാൻ
കരയേണ്ട സഹജരേ വിടയെന്ന പദമുണ്ട്
പറയാം പരസ്പരം മിഴി തുടയ്ക്കാം.
മിഴി നീരിലുപ്പിന്റെ ചുവയുണ്ടതറിയണ്ട
മൊഴിയേണ്ട സ്മൃതിതൻ പഴമകളെ
ഞങ്ങളൊത്തറിവിന്റെ യകിടുകൾ നുകരുവാൻ
സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്യുവാൻ
ഭാവിതൻ ബീജങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ
നാളയെ പുൽകുവാനാണിങ്ങണത്തെന്നാകിൽ
വ്യഥയെന്തിനെന്നി നമ്മൾ പിരിയേണമൊരുനാളിൽ
കഥയെന്തിനെന്നിയും മിഴിനനയാൻ
പണ്ടുതപോവന മദ്ധ്യത്തിലുടജത്തിൽ വാണൊര-
കൃഷികാത്മജയൊടു കണ്ഡൻ പറഞ്ഞുപോൽ
വിടയെന്ന പദം-അർത്ഥം തിരയേണ്ട
ഒരുനാളിൽ പിരിയേണമി പ്രപഞ്ചത്തെയും
മിത്രവർഗ്ഗത്തെയും
അച്ഛനെയമ്മയെ, പ്രിയതമയാദിയും
പിരിയേണമൊരുനാൾ തനതായൊരുടലുമെന്നാകിൽ
വ്യഥയെന്തിനെന്നി നമ്മൾ പിരിയേണമൊരുനാളിൽ
കഥയെന്തിനെന്നിയും മിഴിനനയാൻ.

വാക്കുകളുടെ അസൂതമയം

കെ. പി. വിജയകൃഷ്ണൻ

രാത്രിയിലെ അവസാനത്തെ ബസു ചിതറാൽ ഗ്രാമത്തിൽ നിറുത്തി. എയർ ബാഗ് മുതുകിൻതുകി അഗ്നിചിത്തൻ ബസ്സിൽനിന്നും പുറത്തറങ്ങി. കൂടെ ഉറങ്ങാൻ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചായക്കടകളും പലചരക്കു കടകളുമെല്ലാം അടച്ചിരുന്നു. ചങ്കുവിൻറെ കടനടയിൽ ഖരാര കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്. അയാളെ വിളിച്ചുണർത്തിയാലോ, അഗ്നിചിത്തൻ ശങ്കിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ ചിതറാൽ ഗ്രാമത്തിലെ ടാറിടാത്ത റോഡിലൂടെ നടന്നു. ചായമുക്കിൻ വർക്കിയുടെ കട അടയ്ക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അഗ്നിചിത്തൻ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചു പൈസ എടുത്തു നീട്ടി ചോദിച്ചു, "കാജാ ബീഡി" കുറച്ചുനമയം വർക്കി മിഴിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ബീഡി എടുത്തുനീട്ടി. കൂടെ ഒരു ചോദ്യവും "ഇതു നമ്മുടെ ചിത്തൻ സാറില്ലേ?" അഗ്നിചിത്തൻ മൂളി "ഇത്രയും നാളു് എങ്ങാർന്നു. അമ്മ പത്തപ്പമെങ്കിലും വന്നുകാർന്നോ?" അഗ്നിചിത്തൻ ഒന്നു തെട്ടി. മുഖം വിളി, വിയർത്തു. ശബ്ദം അസൂതമിച്ചു. പിന്നെ പണിപ്പെട്ട് ആവർത്തിച്ചു "അമ്മ മരിച്ചു. ശാരദ!" "വീട്ടിക്കാണും പെയ്നോട്."

വർക്കിയുടെ വാക്കുകളിൽ അവളു്തെയും അർത്ഥവും ഒതുപോലെ നിഴലിച്ചു. അഗ്നിചിത്തൻ ഒന്നും പായാതെ റോഡിലിറങ്ങി. ചുറ്റുപാടുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാതെ നടന്നു. ശ്യാസോമമാസ

ത്തിനു വേഗത കൂടി, ഹൃദയമിടുകൂടിക്കൂടി വന്നു. കാലുകൾ ത്തിൽവെച്ചു നടന്നു. നടക്കും മറ്റും പാതയ്ക്ക് നീളംകൂട്ടുന്നതുപോലെ രണ്ടുവർഷം മുമ്പ് ഇത്ര പലൂടെ നടന്നുപോയപ്പോൾ ഇത്ര സ്ഥിരതോന്നിയില്ല. അന്നു് സുഖമേ വേണേയായിരുന്നു. അന്നു് ഈ രക്തപ്പൊട്ടലുകളുടെതോന്നെന്ന് പാത പിന്നെ കുററുബോധങ്ങളുടെ മൂലം ഞീൽ ഉരുണ്ട് പിരണ്ട് വീർപ്പു് പ്പോൾ തോന്നി തിരിച്ചു വരാൻ രക്തപ്പൊട്ടലിനെന്ന്.

ഇപ്പോൾ മനസ്സിന് റോം കൂടി വരുന്നു. ജീവിതംതോറും മനസ്സിൽ കൂടികൂടി വരും. ചിലപ്പോൾ അങ്ങനാവാതെ വരുമ്പോൾ ആത്മാവ് കടന്നു ചിന്തിക്കും. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടില്ല. പിന്നെ മറ്റൊരു മറ്റൊരു മോചനമില്ലെന്നായി ത്തിൽ ഒരു ഒളിച്ചോട്ടമാണ് രണ്ടു മുൻപ് നടന്നതു്.

പെട്ടെന്നു് വയസു് മുപ്പതു വരെ കെട്ടിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. അന്നുണ്ടാൻ വയു; തളർവാതം. അപ്പോൾ വർഷങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു കൊണ്ട് പെട്ടെന്ന് കെട്ടിച്ചു കൊണ്ട് കഴിയുകയില്ല. എല്ലാ വേദന നിന്നും മോചനം തേടിയാണ് ഒളിച്ചോട്ടം. ഫലം മരിച്ചു.

നാടുവിട്ടതിനുശേഷം ഒരു പോലും സുഖമായിട്ടു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അകലുംതോറും ചിന്തകൾ

കൂടുന്നു. പലതവണ മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരിക്കൽ പോലും വിജയിച്ചില്ല. കുററു ബോധം മനസ്സിനെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടു യിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒളിച്ചോട്ടം വിജയം കൈമാറ്റം ആവശ്യമായിത്തീർന്നു.

പക്ഷേ ഇനി എങ്ങോട്ടുപോകും? എവിടെ പോയാലും കുററുബോധം തന്നെ പിന്നാലെ ഓടി നടന്നു തന്നെ വേട്ടയാടുകയില്ലേ? തിരിച്ചു നാട്ടിൽ പോകുന്നതിലൂടെ, അമ്മയോടും പെങ്ങളോടും മാപ്പു് ചോദിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ മോചനമുള്ളൂ!

അഗ്നിചിത്തൻ വേഗത്തിൽ നടന്നു. കാലുകൾക്ക് വേഗത കുറയുന്നതു പോലെ. അല്ലെങ്കിൽ പാത വളരുന്നു. അമ്മ മരിച്ചു. കാർണ്യം താൻ തന്നെ. ഇനി ശാരദയെ കണ്ട് മാപ്പുപേക്ഷിക്കണം.

ശരീരം വിയർക്കുന്നുണ്ട്, വിറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. തോടും ഏലായുംകടന്നു അഗ്നിചിത്തൻ പടിപ്പുരയ്ക്കുമേൽ വാതിൽ ചാരിയിരിക്കുന്നു. തളത്തിൽ കയറി, ആർത്തിയോടെ, ആകാഷ്മണ

യോടെ, ഉൻകണ്ഠയോടെ വാതിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു. ആളറക്കമില്ല അൽപ്പനേരം മിഴിച്ചുനിന്നു. വീണ്ടും മുട്ടിവിളിച്ചു. "ശാരദേ.....ശാരദേ".....

അകത്ത് ആരുടെയോ കാലോച്ചുരകളു് അഗ്നിചിത്തൻ ചാതിൽ തുറക്കുന്നു. തിനുവെണ്ടി കാത്തുനിന്നു ആരോ വാതിൽക്കൽവന്നു വാതിൽ തുറന്നില്ല. തുറക്കാതെ തന്നെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഇന്നിനി പറിപ്പു വേറെ ആളുണ്ട് നാളെ വാ"

അഗ്നിചിത്തൻ ആ ശബ്ദം ശ്രദ്ധിച്ചു. ചിരപരിചിതമായ ശബ്ദം.

അഗ്നിചിത്തൻ ഉറുകി ഉറുകി ഒലിച്ചു. അഗ്നിചിത്തൻ വിറച്ചു കരം കത്തി ഒന്നും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വാക്കുകൾ അസൂതമിച്ചിരിക്കുന്നു. വീണ്ടും വിളിക്കണമെന്ന് തോന്നി. കഴിഞ്ഞില്ല. ബാഗും തോളിലേറി വന്ന പാതയിലൂടെ അഗ്നിചിത്തൻ ഇറുളിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നു.

With best Compliments:-

Devaram Dental Clinic

MAIN ROAD
MARTANDAM — 629165

★ ★

Dr. D. LLOYDS WILSON B.D.S.; F.A G.E.
DENTAL SURGEON

REPORT OF THE ATHLETIC ASSOCIATION 1981

President: Principal
 Secretary: Physical Director
 Games captain for Men: Thiru T. Manohara Justus
 Games captain for Women: Selvi K. Vasanthakumari Amma

The following were elected as House Captains:-

Mr. Elias	Tagore House
" E. Sukumaran	Gandhi House
Selvi S. Mirsleen Beula	White House
" K. Christy Bebula Kumari	Red House
" R. Ida Selva Rani	Yellow House
" T. Dorish Bai	Green House

The annual sports held on 25th February 1982.

The following are the prize winners for various Intramural Tournaments and sports:

Event	Winners	Runners
Volley Ball	Gandhi House	Tagore House
Throw Ball	Green House	White House
Badminton fives	Gandhi House	Tagore House
Tenikoit	Red House	Green House
Kabaddi	Gandhi House	Tagore House
Badminton doubles	T. Manohara Justus	G. Pushpangathan
	T. Sobitha Raj	K. P. Vijayakumar
Carrom doubles	R. Justus Winsly	T. Jepron
	A. Kumaradhas	K. P. Vijayakumar
Chess	S. Vijayakumar Nair	K. Devaraj
Sports:		
1 100 M. race	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II T. Manohara Justus	Gandhi House
2 75 M. race	I K. Christy Bebula Kumari	Red House
	II K. Vasanthakumari Amma	White House
3 High Jump-Men	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II T. Manohara Justus	Gandhi House

4 Shotput-ladies	I S. Mirsleen Beula	White House
	II K. ChristyBebula Kumari	Red House
5 300 M. race-Men	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II G. Pushpangathan	Gandhi House
6 Long Jump-Ladies	I P. Ronickam	Green House
	II T. Prema sheela	Green House
7 Shotput-Men	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II K. P. Vijayakumar	Gandhi House
8 Potato race-Ladies	I K. Vasanthakumari Amma	White House
	II K. ChristyBebula Kumari	Red House
9 Discuss throw	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II T. Manohara Justus	Gandhi House
10 Sack race-men	I T. Manohara Justus	Gandhi House
	II S. Vijayakumar Nair	Tagore House
11 Filling the bottle	I V. Maria Christy	White House
	II S. Mirsleen Beula	White House
12 Long jump-men	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II T. Manohara Justus	Gandhi House
13 Javelin throw-men	I T. Manohara Justus	Gandhi House
	II K. P. Vijayakumar	Gandhi House
14 150 M. race-ladies	I K. ChristyBebula Kumari	Red House
	II K. Vasanthakumari Amma	White House
15 1500 M. race-men	I S. Vijayakumar Nair	Tagore House
	II J. Denson	Tagore House
16 Javelin throw-ladies	I T. Dorish Bai	Green House
	II S. Mirsleen Beula	White House
17 Skipping-Ladies	I A. Mary Leema Rose	Red House
	II T. Prema Sheela	Green House
18 Cycle slow race	I T. Sobitharaj	Gandhi House
	II K. Ramachandran	Gandhi House
19 Gymkhana race-Men and women	I T. Manohara Justus & S. Mirsleen Beula	
	II J. Denson and K. Christy Bebula Kumari	
20 Musical hat	I N. Jayakumari	White House
	II K. Vasanthakumari Amma	Yellow House

21 Long distance
race 10 K.m.

- I T. Manohara Justus
- II G. Pushpangathan
- III K. P. Sundararaj
- IV J Denson

22 4 x 75 M. relay
Ladies

- I Red House
- II Green House

23 4 x 15^c M. relay
Men

- I Tagore House
- II Gandhi House

House Championship for Men:
for Ladies:

- Tagore House
- Red House

Individual Champion for Men: Thiru S. Vijayakumaran Nair, Tagore Ho
Women: Selvi K. Christy Bebula Kumari, Red Ho

Before concluding my report I wish to express my sincere gratitude to our beloved Principal for the keen interest he is taking in the development of Sports and Games for our trainees. For my colleague, members of non-teaching staff, Sports committee, student body and menial staff, I wish to express my thanks and sincere appreciation for sharing the heavy burden and excellent cooperation which they had extended to me for the function of Association. At last I have to thank the Almighty for the kindness bestowed on us through out the year.

Thanking you,

B. AZHAKAPPA PILLAI
PHYSICAL DIRECTOR

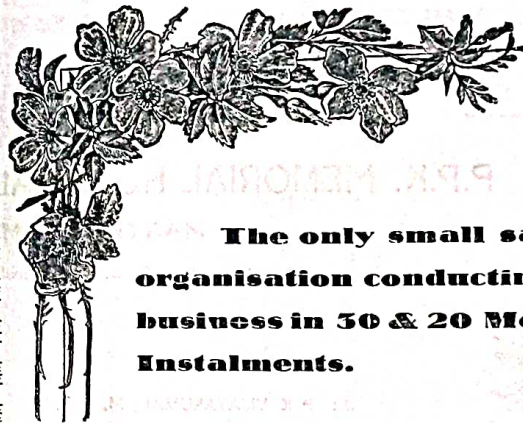
With the best compliments of:-

GOPAL CHIT FUND

KUZHITHURAI

KANYAKUMARI Dist:

PROP: G. SASIBHOOSHANAN

**The only small savings
organisation conducting chit
business in 50 & 20 Monthly
Instalments.**

MORNING STAR TUTORIAL CENTRE

ELAVUVILAI

The best for:

B. A., B. Sc., H. S. C.,

S. S. L. C. etc.

Tuition classes are going on for College going & School going Students.

M. CHELLATHURAI
PRINCIPAL

Compliments from:

P.P.K. MEMORIAL HOSPITAL
MARTHANDAM.

Opposite to C. S. I. Church

Dr: P. K. VIJAYAKUMAR; M. B. B. S.

R A J B I N O

Timber Depot & Saw Mill Works

MARKET ROAD, MARTHANDAM

Phone 279

Prop: C. SELVARAJ

KASTHOORI TEXTILES

MARKET ROAD,
MARTHANDAM.

CLOTH MERCHANTS

PROP: SREEDHARAN, M.

PRAKASH STUDIO KUZHITHURAI

for everything in photography

PROP: J. V. BABU

M A T H A T R A D E R S

ATTOOR

TIRUVATTAR P. O.

H. O. TUTICORIN

BR: ATTOOR

Prop: A. Justin Fernand

With best compliments from:

Josemerry Medicals

MARTHANDAM

Phone: 269

With the best wishes:

MANJU NURSING HOME

MARTHANDAM

Dr: A. RAJAPPA M.B.B.S.; F.A.C.E.

Phone: 341

Best wishes from:

CHANDRA HOSPITAL

MARTHANDAM

THE MARTHANDAM TECHNICAL INSTITUTE

(Permanently Recognised by the government)

MARTHANDAM P. O., Kanyakumari District.

Coaching up:

- 1 Typewriting English
- 2 Typewriting Tamil and Malayalam
- 3 Shorthand English
- 4 Accountancy (Book-keeping)
- 5 Banking
- 6 Theory & Practice of Commerce
- 7 Commercial Geography
- 8 Commercial Correspondence & Office Organisation
- 9 Auditing etc. etc.

PRINCIPAL

Please Contact for the Following:

Instant Electronic photostat (Xerox) Copies
Size to size
Enlarged size and
Reduced size

ALSO for:

Ammonia prints
Blue Prints
Cyclostyling (Stencil cutting)
Duplicating
Tracing etc. etc.

PRINCE PHOTOSTAT

(MARTHANDAM TECHNICAL INSTITUTE)

Thoduvetty, Marthandam P. O.,
Kanyakumari District

With the best compliments of:-

M. H. K. Engineering Industries
(Non-Ferrous Metal Casting)

L-54, INDUSTRIAL ESTATE,
AMBATTUR,
MADRAS-600 058

Best wishes from:

Mohan Chit Fund

KUZHITHURAI

Foreman:
S. SREEDHARAN

With the best compliments of:-

ALAMATTIL TRADERS

CONVENT ROAD, KULASEKHARAM

Phone: 162

**Dealers in hardware, Paints,
Sanitary fittings and other building
Construction requirements.**

Prop: D. VIJAYA CHANDRAN

R. C. 516497

Phone 383

P. P. SPECIAL TAMARIND

VILATHURAI

KUNNATHOOR-629162

K. K. Dist.

Prop: P. VIJAYAKUMAR

JOSE BROTHERS

MARTHANDAM

FOR ALL KINDS OF SANITARY GOODS,
WATER SUPPLY GOODS,
JET PUMPS, TIMBER Etc.

RAJA TUTORIALS & TECHNICAL INSTITUTE

MARTHANDAM

The best for:

S. S. L. C.; H. S. C.; B. A.; B. Sc.; M. A.; M. Sc.;
T. N. P. S. C. & Typewriting.

Manager:
Rani Raja Retnam, B.A.

Stockist: "EVEREST" ASBESTOS CEMENT PRODUCT

R. RAJENDRAN NADAR & Co.

25/43-A; Tvm. Road,
MARTHANDAM

Contact us

For

Letter Press Printing
&
Book Binding

KARUNA PRINTS

KAPPUKAD
KUNNATHOOR-629 162
KANYAKUMARI. DIST.

Prop: S. MOHANAKUMAR D P T.

SOLOMON TUTORIAL CENTRE

[S. T. C.]

KUZHITHURAI

(Opposite to H. S & Teacher Training School, Vilavancode)

The best for:

M. A. [English]

M. A. [History]

B. A., B. SC. [All parts & all subjects]

H. S. C., S. S. L. C. etc.

T. THANKAPPAN,
Principal.

BHARAT ENGLISH MEDIUM SCHOOL

VENDALICODE 629161

Phone: 107

Kanyakumari District

We feel honour to submit that an institution namely BHARAT ENGLISH MEDIUM SCHOOL at Vendalicode Commences its next academic session as usual. Started in the year 1979, it has completed 3 years. Parents / Guardians are requested to be pleased to bestow their extreme Co-operation of admitting in this institution. We assure that we will try our best of efforts to mould the character of the children. Further details please contact the principal.

PRINCIPAL

With the best compliments from:

G. KARUNADAS, B.Sc.

SOUTH INDIA PRESS

MARTHANDAM

Phone: 303

A. P. APPAVOO NADAR & SONS

Regd. firm

CLOTH & YARN MERCHANTS

MARTHANDAM-629165

KANYAKUMARI DIST.

PRAKASH MEDICAL LABORATORY

MARTHANDAM

**BACTERIOLOGY,
BIOCHEMISTRY,
CLINICAL PATHALOGY.**

P. P. M. JUNCTION

KALIYAKKAVILAI - 629153

KANYAKUMARI DIST.

எம்மிடம் எவர்களில்வர், செம்பு, பித்தளை, அலுமினியம்
பாத்திரங்கள் எப்பொழுதும் குறைந்தவிலையில்
கிடைக்கும்.

Prop:- T. S. THANKAMONY

With best compliments from:

St. GEORGE MEDICALS

NEAR C. S I HOSPITAL
MAIN ROAD, MARTANDAM

போன் : 82

கட்டிடங்களுக்கு வேண்டிய இரும்பு, பெயின்ட், வர்னிஸ்,
சாஸிட், ஆஸ்பெஸ்டாஸ் ஷீட், பைம்ரீட்டிங், மற்றும்
உரவகைகள் எங்களிடம் நியாயமான விலையில் கிடைக்கும்.

ராதாகிருஷ்ணா ஸ்டோர்ஸ்

சந்தைபஜார், குலசேகரம்.

போன் : 82

விஜயா ஸ்டோர்ஸ்

பலசரக்கு மளிகை

சந்தைபஜார், குலசேகரம்.

போன் : 63

ராதாகிருஷ்ணா ஸ்டோர்ஸ்

இரும்பு, பெயின்ட், வர்னிஸ், பைம்ரீட்டிங் & உரவியாபாரம்

சந்தை ரோடு, அருமனை.

உரிமையாளர்,

V. E. தங்கராஜ்

லெஷ்மிவிலாஸ் பேக்கறி

மார்த்தாண்டம்

Prop: E. பொன்னையா

எங்களிடம் உயர்ந்தரக றொட்டி, பன், கேக், பீஸ்கட்
மற்றும் மிட்டாய் தினுகுகளும்
எப்பொழுதும் கிடைக்கும்.

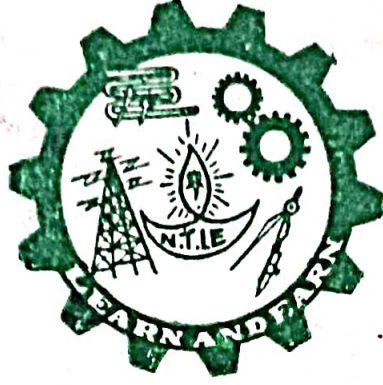
விஜில் ஸ்டூடியோ

சர்ச்வியூ மாடியில், மார்த்தாண்டம்

பீலிம்டெவலப் பீங், பீறின்டிங், என்லாற்ஜிங், குறாப்,
பீளேஷ், போர்ட்றேட், ஸிலைட்

எல்லாவற்றிற்கும் விஜில் ஸ்டூடியோ
அழகான படங்கள் நீண்டகால உழைப்பு

NEW TECHNICAL INSTITUTE OF ENGINEERING NAGERCOIL.

நியு டெக்கனிக்கல் இன்ஸ்டிடியூட்
ஆப் இஞ்சினியரிங்
கோர்ட்டுக்கு-எதிரில், கோர்ட்டுரோடு
நாகர்கோவில்.

Affiliated to I. T. E. S ; K. T. E. S.

நடைபெறும் வகுப்புகள் :

1. ரிப்ரிஜிரேசன் & ஏர்கண்டிசனிங்
2. ஆட்டோமோபைல் இஞ்சினியரிங்
3. எலக்டிரிசியன்
4. ரேடியோ, டிரான்சிஸ்டர் & டெலிவீசன் இஞ்சினியரிங்
5. டெலிகம்யூனிகேசன்
6. லாபரட்டரி டெக்னிசியன்

N.B: 4, 5, 6 ஆசீய பிரிவுகளில் பெண்களும் சேர்ந்து பயிலலாம்.

T. JAYACHANDRAN
PRINCIPAL.